TÜRK SOLU

31 MART 1970
FİATI : 125 Krş.
YIL : 3 - SAYI :
124

AYBAR-AREN OPORTÜNİZMİNİ TİP İSTANBUL ÖRGÜTÜNDE DE YIKALIM

LEFKE RAPORU: 2

Devrimci İşçi Birliği Tüzüğü

Madde 1 — Devrimci İşçi Birliği adıyla bir dernek kurulmuştur. Derneğin merkezi İstanbuldadır, Merkez Yönetim Kurulu kararıyla Türkiyenin herhangi başka bir şehrine taşınabilir.

Madde 2 — Dernek M.Y.K.u gerekli gördüğü halde şubeler açabilir.

Madde 3 — Amaç işçilerin yakın ve uzak menfaatlarını sağlamaktır: Bir amacı yerine getirmek üzere başta işçiler olmak üzere halkın menfaatlerinden hareket ederek Anayasanın verdiği ilerici hakları sonuna kadar kullanır. işçi ve yoksul köylü ittifakını sağlar, işçilerin ekonomik, kültürel ve sosyal yönden gelişerek söz sahibi olması için gerekli ortamın hazırlanmasını başlıca görev sayar, halkımızı sömüren, aldatan her türlü akım ve kuruluşlara karşı mücadele ederek işçileri uyarıp bilinçlendirir ve her alanda onların çıkarlarını savunur, İşçi Birliği mücadelesi içerisinde tüm işçi menfaatleri açısından yanında gördüğü ilerici kuruluşlarla güçbirliğinde bulunur, anti - emperyalist mücadelelerde kendi yerini saptar.

Madde 4 — Derneğin amacını ve Tüzüğünü benimseyen 18 yaşını bitirmiş herkes derneğe üye olabilir.

Madde 5 — Birliğe üye olmak istiyenler iki Birlik üyesinin sağlık verdiğini bildirir giriş fişini doldurur ve doldurulan fiş şube binasında herkesin görebileceği bir yere asılır, 30 gün içinde adayın üyeliğine karşı var olan var ise nedenleri ile birlikte yazılı olarak şube başkanlığına bildirir. Şube Yönetim kurulu 30 gün sonraki ilk toplantısında üyeliği 2/3 çoğunlukla kabul eder. M.Y.K, ilk toplantısında üyeliğin kabulü hakkında kesin kararını verir.

Madde 6 — Aday üye Birliğe üye olduktan sonra yüklendiği ödentiyi her ay öder. Işsiz kalan üye müstesna nedensiz olarak üç ay aidat ödemeyen üyeden yazılı olarak ödeme talebinde bulunulur, yine ödemezse seçme ve seçilme hakkına sahip olamaz. Birikmiş ödentilerini ödeyince hakları iade edilir.

Madde 7 — Birliğin amacına karşı çıkan, Tüzük ve disipline uymayan üyeler Yönetim kurullarınca Haysiyet Divanlarına sevk olunur. Haysiyet Divanlarının kararları kesindir, İl şubesi Yönetim Kurulları salt çoğunlukla M.Y.K. kararı ile Haysiyet Divanlarına sevkolunurlar, şikcyetler yazılı olarak verilir Haysiyet Divanlarına verilen üyeler karar çıkıncaya kadar Kongrelerde söz ve oy sahibi olur.

Madde 8 — Dernekten ayrılmak her üyenin hakkıdır, istifa üyenin kayıtlı bulunduğu şubeye yazılı olarak bildirilir, kartına işlenilir. İstifa eden üyenin tekrar üyeliğe dönmesi M.Y.K. kararı ile olur.

Madde 9 — İkametgâh değiştiren üye yeni adresini bir ay içinde son kayıtlı bulunduğu şubeye bildirir Yeni bulunduğu yer de Birliğin şubesi var ise bu şubeye naklonulur. Orada şube yoksa Genel Merkeze aidatını öder.

Madde 10 — M.Y.K. kararıyla diğer şehirlerde Birliğin şubeleri açılabilir.

Madde 11 — Yönetim kurulları ihtiyaç gördükleri zaman bürolar kurarlar, bürolar yönetmelikler uyarınca işler

Madde 12 — Birliğin organları şunlardır: a) Genel Kongre; b) Merkez Yönetim Kurulu (M.Y.K.); c) İl Şube kongreleri; d) İl Yönetim Kurulları; e) İlçe Kongreleri; f) İlçe Yönetim Kurulları; g) Merkez Haysiyet Divanı; h) İl Haysiyet divanları.

Madde 13 — Merkez Yönetim Kurulu 9 kişidir. Kurucular ilk toplantılarında bu kurulu kendi aralarından seçer. Yönetim Kurulu kendi arasında görev bölümü yapar.

Madde 14 — Kongreler bir yıl içinde mevcut üyelerle yapılır, ayrıca M.Y.K. nun veya üyelerin 1/5'inin yazılı talebi üzerine M.Y.K. tarafından toplantıya çağrılır.

Made 15 — Genel Kongrenin görev ve yetkileri: a) M.Y.K.nu ve Denetçileri ibra etmek; b) M.Y.K. raporunu görüşmek; Denetçi raporunu incelemek ve karara bağlamak; c) Eski M.Y.K. nun hazırladığı bütçeyi onaylamak; d) M.Y.K. nu, Merkez Haysiyet Divanını ve Merkez Denetçilerini seçmek; e) Gerekirse Tüzükte değişiklik yapmak; f) Rapor ve önerileri karara bağlamak; g) Cemiyetin fesih kararını almak; fesih halinde dernek mallarının amacına en yakın bulduğu bir kuruluşa bırakmak

Madde 16 — İlk ve ilçe kongreleri kendi kademelerinde yetkileri dahilindeki mümasil görev ve yetkilere sahiptir.

Madde 17 — Kongreleri her kademede mümasil Yönetim Kurulları başkanları açar, yoklama yapar, nisap olduğu görülünce üyeler arasında divan başkanının ve yeterli sayıda kâtiplerin seçimi yapılır.

Madde 18 — Kongrelerde gündem maddeleri tartışılır, üyelerin 1/20'sinin önerdiği maddeler gündeme alınır.

Madde 19 — Merkez Yönetim Kurulu bir Genel Başkan, Bir Genel Sekreter ve bir saymanı ilk toplantısında kendi üyeleri arasından seçer.

Madde 20 — Şubelerde de ilk toplantıda bir Başkan, bir Sekreter ve bir Sayman seçilir.

Madde 21 — M.Y.K. nun görev ve yetkileri Birliğin amacını gerçekleştirmek üzere İlk ve Ilçelerde Şubeler kurmak ve bu örgüleri yönetmek.

Madde 22 — İl Yönetim Kurulları 5, İlçe Yönetim Kurulları 3 kurucu üyeden ibaret olmak üzere M.Y.K. nca atanır

Madde 23 — Merkez Haysiyet Divanı 5 asil 2 yedek, İl Haysiyet Divanları 3 asil 2 yedek üye olmak üzere Kongrelerce seçilir, görev süreleri iki yıldır, ilk Merkez Haysiyet Divanını Kurucular seçer.

Madde 24 — Haysiyet Divanları üyeleri seçildikleri dönemde başka kurullarda görev alamazlar.

Madde 25 — Denetçiler Merkezde, 3, Şubelerde 2 tane olarak seçilir, görevleri M.Y.K. nun hazırlayacağı bir yönetmenlikle saptanır.

Madde 26 — Birliğin gelir kaynakları: a) Üyelerden alınacak en az ayda bir lira, en çok 10 liraya kadar aidat; b) Bağışlar; c) Diğer gelirler, eylenceler piyangolar ve diğerlerinden müteşekkildir

Madde 27 — Kongrelerce seçilecek Kurulların üye sayısı şöyledir: M.Y.K. 9 asıl 2 yedek; İl 7 asıl 2 yedek; İlçe 5 asıl 2 yedek

Made 28 — Her üye Tüzüğe ve üst kurul kararlarına uymak zorundadır, her Kurul aynı şartla bağımlıdır.

Madde 29 — Derneğin tutacağı defterler şunlardır: a) Uye kayıt defteri: b) Karar defteri; c) Gelen giden evrak defteri; d) Gelır gider defteri.

Made 30 — Merkez ve şubeleri Yönetim Kurulları idare eder, her kademede temsil yetkisi Başkan ve sekretere aittir. Ancak bu temsil derneğin amacına, Kongre Kararlarına, M.Y.K. kararlarına ve Şube Yönetim Kurulu kararlarına aykırı olamaz.

Madde 31 — Kongre üyeleri mektupla kongreye davet edilir, Kongre kararları genelgelerle üyelere duyurulur.

Madde 32 — Tüzükte bulunmayan hususlar Cemiyetler Kanunu ve diğer Kanunların hükümlerine göre uygulanır.

Madde 33 — Kurucular aşağıdaki listede belirtilmiş bulunmaktadır:

İsmet Oran - T.C. - Kundura işçisi - Kasımpaşa, Ufakköprü S. No. 56.

Ekrem Şıkak - T.C. - Dokuma işçisi - Ortaköy, Aydın Sokak. No. 33.

Muammer Öztuksavul - T.C. - Kundura işçisi - Kasımpaşa, Büyükyokuş No. 36.

Metin Atılal - T.C. - Tütün işçisi - Ortaköy, Kabalak Sok. No. 22.

Kâmil Kalambaklı - T.C. - Kundura işçisi - Tepebaşı, Çamadan Sok. No. 8.

Halil Çalışır - T.C. - Mobilya işçisi - Ortaköy, Gürcükızı Sok. No. 45/3.

Muharrem Bezgin - T.C. Tütün işçisi - Kasımpaşa, Ahmet ef. Camii S. No. 29.

İhsan Memoğlu - T.C. - Torna işçisi - Ortaköy, Bulgurcu Sok. No. 35.

Baba Adı — Doğum Tarihi
İsmet Oran, Sefer, 1339, Kavala.
Ekrem Şıkak, Yaşar, 1932, İstanbul.
Muammer, Murat 1930, İzmir.
Metin, Seyit, 1935, İstanbul.
Kâmil, Mehmet, 1931, İstanbul.
Halil, Ahmet, 1928, İst.
Muharem, Hüseyin, 1337, İst.
İhsan, Süleyman, 1932, İst.

kuruş dahi borcu olmadan malını C.M.C.'ye satan kişiler de mevcuttur.

Bütün bu çelişmeler, Lefke'de müstahsiller arasında bir birlik olmamasından doğmaktadır...

C.M.C. yalnız toz ve toprak satın alma meselesinde olduğu gibi, işletme konusunda da aksaklıklar görülmüştür. İşte bir örnek: Ilgililerin ifadesine göre, C.M.C., **«Aplıç Madeninin açılmasında bölge idaresi izin verdiği takdirde, tüm İşçler Türk olacaktır»** demişti. Ne varki, maden açılmış ve verilen söz yerine getirilmemiştir. Sonra Karadağ üstten açılmak istendi... O zaman Lefke'de bunun aleyhinde kuvvetli bir cereyan belirdi... Ama işçinin istihdam edilmesi zorunluğu, bu cereyanı bertaraf etmiştir. Sonra Koprona'ya el atıldı... İnanılır çevreler, bu bölgede 20 yıl rezervi olan bir cevherin varlığından söz ediyordu. C.M.C. burayı isterken, Karadağ da alttan bitmek üzere. Dediler ki **«İşçilerinizi Aplıç(üst Karadağ ve Koprona Bölgelerine aktarırız. İşsizlik yaratılmaz...»** Şirketin tüm istekleri sağlandı. Fakat yine de bu soğuk kış günlerinde, grup grup Türk işçisi kapı dışarı ediliyor...

«Toprak satın alma» konumuza dönelim; küçük toprak sahibi bahçecilerle Türk işçilerini birbirine düşürme maksadını gütmektedr. Diğer yandan atılan Türk işçiler yerine Rum işçiler alınmak suretiyle Türk ve Rum işçileri arasında düşmanlık körüklenmekte, Türk ve Rum toplulukları içinedki sövenist duygular emperyalizmin işbirliçileri tarafından kırbaçlanmaktadır.

Önce Lefke'deki resmi Türk makamları ile bir fiat çizelgesi hazırlanıyor, sonra da bu çizelge rafa kaldırılıp, mutabakat kaidelerine uymayan tatbikatlara girişiliyordu. Örneğin, Lefke'li küçük toprak sahipleri ile Türk resmi makamlarından gizli olarak temasa geçiliyor, pazarlık köşede bucakta yapılıyor, resmi makamlar durumdan haberdar oluncaya kadar da Türk topraklarının tapusu el değiştirmiş oluyordu..

Türk toprakları mutabakata varılan ölçülerin altında satılmıştır.. Ama kim ne diyebilir?. Baskı veya kanusuzluk yok ki ortada!. Sözgelişi **«Mehmet C.M.C. ile pazarlığa oturmuş, al aşağı, vur yukarı malını şu kadara, gönül rızası ile satmıştır...»** denmektedir.

Daha sonra Kıbrıs Cumhuriyeti Anayasası İstimlâk Kanunu'nda yapılan bir tadilât'la anlaşmazlık konusu topraklar hakkında değer biçme yetkisi yargı organlarına bırakılmıştır. Eğer alıcı ile satıcı arasında toprağın değeri üzerinde bir anlaşmaya varılamazsa, tadil edilen kanun, konunun mahkemeye gitmesini ve toprağın değerini mahkemenin tesbit etmesini öngörmektedir.

CMC'nin toprak alış-verişindeki istismarcılığını inceledikten sonra, bir soru geliyor akla: **«Türk toprak sahipleri arasında durumu istismar etmeye çalışan ve dâvayı kendi çıkarlarına çekmek isteyenler yok mudur?»**

Bu soruya **«hayır»** karşılığını veremeyiz.. Maalesef Türk toprak sahipleri arasında bir takım istismarcılık hareketlerine rastlanmaktadır. Ve Lefke meselesindeki bu kişisel istismarcılık, Türk Toplumunun dâvasını etkilemektedir.

Lefke'de CMC müdürlerinden birisi, bizimle yaptığı konuşmada aynen şunları söylemiştir:

«Belediye, toprak sahiplerinin tesirinde kalıyor. Açık maden çalışmalarından çıkan toprağın dökülmesi için çok uygun bir hâli arazi bulunduğu halde, bunu bize vermiyorlar. 'Önce toz meselesi halledilsin, sonra' diye şantaj yapıyorlar.»

Yaptığımız araştırmalar, CMC Müdürünün bu sözlerinde gerçek payı olduğunu ortaya koymuştur.

Bir defa Lefke'ye en az toz, sözü edilen araziden gelmektedir. YAKIT ALANI diye bilinen bu bölge, CMC yetkililerinin evlerinin hemen altındadır ve yüksek tepeler arasında kalmaktadır. Bu bölgeden Lefke için tozlanma tehlikesi çok azdır. Dolayısıyla bölgeye dökülecek toprakla ilgili olarak yapılacak «tozlanma» iddialarının geçerliliği yoktur.

Ama Belediye, bugünkü Lefke Çiftçiler Birliği ile ortak strateji uyguladığı için Çiftçiler Birliği'nin görüşlerine uyarak bu araziyi Maden Kumpanyasına vermemekte diretmektedir..

(Devamı gelecek sayıda)

CYPRUS MINES CORPORATION
SKOURIOTISSA, CYPRUS

Evrak No.....................

..17.Mayıs........1967

Bay/~~Bayan~~,

1962, MALA EL KOYMA KANUNU (SAYI 21/1962)

13 Mayıs 1965 tarihli Resmi Gazetenin 3 numaralı Ekinde neşredilen 273 numaralı el koyma emrine binaen, el koymayı yapan makam, yani Kıbrıs Cumhuriyeti, el konulan ve aşağıda tarif edilen malınıza ödenecek tazminatı anlaşma ile kararlaştırmak için pazarlığa girişmeme beni tam salahiyettar kılmış olduğunu tarafınıza bildirmekle kesbi şeref eylerim.

Mesaha ile münasebeti Harita/Plân Blok	Kıt'a No.	Şehir, mahalle veya köy	Malın cinsi	Sahası D.	E.	A.K.	Hisse
J	172	Lefke	Tarla 4	-	2900		15/40

Emperyalizmin ve yarı derebeyliğin gerici kültürlerine karşı savaşın bir parçası olan AST GREVİ'ne omuz verelim

Çağımızda emperyalizmin ve yarı - derebeyliğin kültürüne karşı sürdürülen MİLLİ DEMOKRATİK KÜLTÜR SAVAŞI, PROLETER KÜLTÜR SAVAŞININ BİR PARÇASIDIR.

Emperyalizm, yarı feodal üretim ilişkileri üzerine oturtmaya çalıştığı ve ekonomik, politik hegemonyasını gizlemek için kullandığı «SAHTE DEMOKRASI» de olduğu gibi, kültürel hegemonyasını gizlemek için de, yine yarı-feodal üretim ilişkileri üzerine «Tanzimat kafasıyla batıcılık» olarak sloganlaşan «SAHTE STANISLAVSKY» olayını kullanmakta dır. Şöyle ki;

Batıda 18. ve 19. yüzyıllarda gerçekleşen Burjuva Demokratik Devrimlerle bir üst yapı kurumu olarak, değişik ve ileri estetik boyutlara ulaşan Tiyatronun, somut belirtisi olarak Stanislavsky vakıasını **dönüştürmeksizin** 20. yüzyılda yarı sömürge yarı feodal bir ülkede, aksi imkânsız bir reçete olarak düşünmek, objektif olarak emperyalizmin boyunduruğunu kabul etmek, oyununa gelmek demektir.

Çağımızda (burjuvazinin devrimci barutunu yitirdiği ve toplumları ileriye götürecek devrimleri - Burjuva Demokratik Devrimleri - yapabilmesinin imkânsız olduğu bu çağda) işçi sınıfının ideolojik, politik ve örgütsel öncülüğünde gerçekleşebilecek olan «MİLLİ DEMOKRATİK DEVRİMLER», Burjuva Demokratik Devrimlerin değil, PROLETER DEVRİMLERİNIN ÖZEL BİR TİPİDİR. Yani, Milli Demokratik Devrimler, çağımızda proleter devrimlerinin bir parçasıdır.

Bu tarihi gerçekten hareketle, bugünü Türkiye'sinde de emperyalizmin ve yarı - derebeyliğin gerici kültürlerine karşı sürdürülen MİLLİ DEMOKRATİK KÜLTÜR SAVAŞI, PROLETER KÜLTÜR SAVAŞININ BİR PARÇASI OLMAK DURUMUNDADIR.

Tiyatro güçleri emperyalizmin gerici kültürüne hizmet etmeyecektir

Bugün Türkiye'sinde emperyalizmin ve yarı derebeyliğin gerici kültürünün dayanakları, yalnızca EMPERYALİSTLERİN DOĞRUDAN DOĞRUYA YÖNETTİKLERİ KÜLTÜR KURUMLARI değildir. Orneğin, emperyalizmin ve yarı - derebeyliğin gerici kültürünün tiyatro kesimindeki dayanağını, yalnızca işbirlikçi iktidarın sıkı denetimi altında olan ve bütçe fonlarıyla sürdürülen «Devlet Tiyatroları Olayı» olarak ele alamayız.

Emperyalizmin DOGRUDAN DOĞRUYA YÖNETMEDIĞİ tiyatro güçlerinin (tiyatro örgütlerinin-tiyatroların) bugün emperyalizmin ve yarı - derebeyliğin gerici kültürlerine hizmet eden eylemlerinin hangi sebeplere dayandığının belirtilmesine çalışılmalıdır. Ancak bu sayede, emperyalizme karşı kültür cephesinde sürdürülen mücadelenin çizgisi gittikçe berraklaşacak ve mücadelede sağlam ve elle tutulur, gözle görülür başarılar elde edilebilecektir.

Bugün Türkiye'de emperyalizmin ideolojisi, bütün halk sınıfları üzerinde olduğu gibi, daha fazla ve daha değişik bir biçimde TIYATRO GÜÇLERİ üzerinde de at oynatmaktadır. Bu daha fazlalığın ve daha değişikliğin sebebi ise, Tiyatro güçlerinin bugünkü objektif ve sübjektif şartlarıdır.

Eğer bugün TİYATRO; emperyalizmin gerici ideolojisinin halk sınıfları üzerinde hegemonyasını sürdürmesinde, emperyalizmin elinde oldukça sağlam silahlardan biri durumunda bulunuyorsa, bunun sebeplerini açıklığa kavuşturmak için, bugünkü Tiyatro güçlerinin ve giderek Tiyatronun içinde bulundukları şartları açmaya çalışmalıyız.

En genel çizgileriyle, EMPERYALİZMİN DOĞRUDAN DOĞRUYA YÖNETTİĞİ VE DOĞRUDAN DOĞRUDAN DOĞRUYA YÖNETMEDİĞİ tiyatro kurumlarından sözedildiğinde önce, bu kurumların ve niteliklerinin açıklanması gerekecektir.

Emperyalizmin DOĞRUDAN DOĞRUYA YÖNETTİĞİ TİYATRO KURUMARININ hangileri olduğunu belirlersek; işbirlikçi iktidarın sıkı ve direkt mali ve politik denetimi altında bulunuyor durumda olma larıdır.

İşbirlikçi iktidarın sıkı ve direkt olarak politik ve mali denetimi altında bulunan tiyatro kurumlarında, kültür cephesinde girişilen devrimci eylemlerin; kısa vadede, elle tutulur gözle görülür biçimde bir nitelik değişiminin gerçekleştirilmesi imkânı yoktur. Zira, bu kurumlar üzerinde farklı derecelerde de olsa, işbirlikçi iktidarın sıkı ve direkt olarak kontrolu sözkonusudur. Ve bu kurumların nitelik değişimleri ancak «MİLLİ DEMOKRATİK BİR İKTİDARIN GERÇEKLEŞTİRİLMESİ İLE» somut olarak ortaya çıkabilir.

AST Esas şimdi alkışlanmalıdır!

Bugün Türkiye'de EMPERYALİZMİN DOĞRUDAN DOGRUYA YÖNETMEDİĞİ TİYATRO KURUMLARI dendiğinde, en genel çizgileriyle; işbirlikçi iktidarın -kağıt üzerinde belirtilmiş biçimde - politik ve mali denetiminin bulunmadığı kurumları anlamak gerekir. Yani, bu nitelikteki kurumlar, halihazır «Özel Profesyonel Tiyatrolar» ve bunlardan farklı nitelikte de olsalar «Amatör Tiyatrolar»dır.

Bugünün Türkiye'sinin şartlarında bu kurumların - Emperyalizmin doğrudan doğruya yönetmediği kurumların - emperyalizmin ve yarı derebeyliğin gerici kültürüne hizmet eden eylemlerinin tek sebebi **objektif olarak, EMPERYALİZMİN İDEOLOJİK HEGEMONYASI** altında bulunuyor olmalarıdır. Esasen bu gerçek, yani «Emperyalizmin ideolojik kontrolu ve hegemonyası altında bulunma» vakıası, EMPERYALİZMİN DOĞRUDAN DOĞRUYA YÖNETTİĞİ, işbirlikçi iktidarın sıkı ve direkt olarak mali ve politik kontrolu altındaki Tiyatro Kurumlarında da, gerici kültüre karşı bir mücadelenin başlatılmasını, değişik ve ileri boyutlara ulaştırılmasını engelliyen önemli bir sübjektif şarttır.

Emperyalizm, direkt ve endirekt olarak yönetiği bu kurumlar üzerindeki ideolojik hegemonya ve kontrolunu sürdürürken, kendisine - bugün bütün yarı sömürge yarı feodal ülkelerde olduğu gibi - küçük burjuvalar ülkesi olan Türkiye'de de, küçük burjuva ideolojisinin sistemli hastalıklarından bir olan POPÜLİZMİ (sahte halkçılığı, halk dalkavukluğunu) dayanak olarak almaktadır.

Emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye ve ağalığa karşı sürdürülen devrimci mücadelenin kitlelere her geçen gün, çığ gibi büyüyerek, gitgide malolması, başka bir deyişle, emperyalizmin halk sınıfları üzerindeki ideolojik kontrol ve hegemonyasının sarsılmaya başlamasıyla EMPERYALİZM TİYATRO KURUMLARI ÜZERİNDE, kaçınılmaz olarak, kılık değiştirmek, daha ince ve değişik biçimlerde bir örgütlenme hareketine girişmek zorunluğunu hissetmektedir.

Bugünün Türkiye'sinde bunun somut belirtilerini; bir yandan işbirlikçi iktidarın ve diğer gerici kurumların sıkı mali ve politik denetim ve destekleriyle, yeni yeni «KARŞI DEVRİMCİ TİYATRO TOPLULUKLARININ» ortaya çıkarılıp, büyük şehirlerde ve Anadolu'da halk sınıfları arasına salıverilmeleri olarak, bir yandan da eskiden beri işbirlikçi iktidarın sıkı ve direkt denetimi altındaki «Devlet Tiyatrolarının» özel olarak tezgahlanmış karşı devrimci oyunlarla Anadoluya salıverilmeye başlamaları olarak göstermek mümkündür. Ayrıca Emperyalizm, tiyatroyu halka karşı bir silah olarak kullanmak isterken, **Doğrudan doğruya yönetmediği kültür kurumlarını da,** eline geçirmek ve doğrudan doğruya yönetimi altında kurumlar durumuna getirmek istemektedir ve isteyecektir.

Ast çalışanlarının GREVE gelinceye kadarki mücadeleleri, işbirlikçi işverenin AST sahnesinden karşı devrimci oyunları oynattırmak için planlar hazırlamaya başladığı zamandan itibaren gelişmiştir.

AST çalışanları, karşı devrimci oyunlarda oynayarak, emperyalizmin işbirlikçilerinin bu oyunlarına alet olmamışlardır. Sendikaları Tİ-SEN'le devrimci bir direniş içinde karşı koymuşlardır. İşbirlikçi işveren bu direniş karşısında, ipliğinin pazara çıkmasını engellemek için, devrimci AST çalışanlarının mücadelesini yalnızca maaşları üç - beş lira arttırma çabası olarak göstermek istemiştir. Basına verdiği beyanatlarla, AST çalışanlarının devrimrimci mücadelesini saptırmaya çabalamış, devrimci birliğimizi bölmek için, sanat yönetmeni Güner Sümer'i de kullanmak istemiştir.

Tiyatronun fuayesinde Devrimci Asaf Çiyiltepe'nin resminin yanında, bir AMERİKAN BANKASININ reklamını koyarak, işbirlikçiliğini bir kere daha belgeleyen işveren, devrimci AST çalışanlarının işine son vermekle, herşeyi bitireceğini sanmıştır.

Devrimci AST çalışanları, mücadeleleriyle, işbirlikçi işverenin ipliğini pazara çıkaracaklardır.

Devrimci AST çalışanlarının 30 / Mart / 1970 de işlerine, zarar ettiği gerekçesiyle son verdiğini bildiren işverene karşı mücadelelerinin hedefi, emperyalizmin ve işbirlikçisi durumundaki işverenin ipliğini pazara çıkartmaktır.

AST çalışanlarının sürdürdükleri mücadele, dostu düşmandan, düşmanı dosttan ayırma mücadelesidir.

AST çalışanlarının mücadelesi «DEVRİMCİ MİLLİ TİYATRO HAREKETİNİN» gelişim çizgisindeki «ASAF ÇİYİLTEPE DÜŞÜNCESİNİN», işbirlikçi Anonim Şirket İşverenince yokedilmek, saptırılmak arzularını kursağında bıraktırma mücadelesidir.

AST çalışanlarını mücadelesi ANAYASADAN ve İş Kanunundan doğan demokratik sendika haklarına düşmanca tavır alan Işbirlikçi Anonim Şirket İşvereninin ipliğini pazara çıkartma mücadelesidir.

AST çalışanlarının sürdürdükleri mücadele, emperyalizmin ve yarı - derebeyliğin kültürünün hegemonyasına karşı, tiyatro güçlerinin devrimci hareketinin bir parçasıdır.

Kahrolsun emperyalizm ve kültürü!

Yaşasın AST çalışanlarının devrimci mücadelesi!

Yaşasın tiyatro güçlerinin devrimci birliği!

Yaşasın devrimci Tİ-SEN'in mücadelesi!

Yaşasın halkımızın devrimci mücadelesi!

"Bütün ülkelerin işçileri, birleşiniz" adlı kitaptan dolayı Süleyman Ege tutuklandı

Bilim ve Sosyalizm Yayınları Sahibi, çıkardığı hemen her kitabı toplatılan Süleyman Ege, bir süre önce yayınlanan «Bütün Ülkelerin İşçileri, Birleşiniz» adlı kitabından dolayı tutuklanmıştır. Süleyman Ege'nin tutuklanması işbirlikçi AP iktidarının, güven oyu alır almaz geçtiği saldırının bir başka halkasıdır.

Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu Genel Başkanı Atila Sarp tekrar tutuklandı

Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu Genel Başkanı Atilla Sarp Tekrar tevkif edildi.

Bağımsızlık haftası içinde Kurtuluş savaşının BMM ne yürüyüş olaylarından dolayı Ankara II. Asliye Ceza Mahkemesi tarafından tutuklanan Atila Sarp, bir üst mahkemeye yapılan itirazın kabulü üzerine serbest bırakılmış, ancak Kara Kuvvetleri mahkemesi tarafından «Subayları itaatsizliğe teşvik» iddiasıyla yeniden tutuklanarak askeri cezaevine gönderilmiştir.

Askeri Ceza ve Usûl Kanunları 1951 yıllarından beri siyasi suçlar için uygulanmamaktaydı. Son günlerde tekrar uygulama alanına çıkarılması, önümüzdeki dönemde bu kanunların anayasa bakımından tekrar incelenmesini gerektirecek mahiyettedir.

Emperyalizm Koçtürk'ü yoketmek istiyor!

Osman Nuri Koçtürk kendi alanında emperyalizme karşı mücadele verdiği için Üniversitedeki işbirlikçilerin tertipleriyle susturulmak isteniyor.

Doç. Dr. Osman Koçtürk'ü yurdumuzda tanımayan yoktur. Kendi deyimiyle «Emperyalizmi tanıdıktan sonra» ona karşı yılmadan mücadele etmiştir. Kendisinden bu savaş yıllarını anlatmasını istediğimiz zaman sözlerine bir eleştiri cümlesiyle başladı: «1960 dan önce hiç bir şey bilmiyordum. Hattâ diyebilirim ki bir Amerikan hayranıydım.» 1960 dan sonra ise her türlü baskıya, her türlü iftira ve şantaja karşı yurtsever bir bilim adamı olmanın yüklediği ödevi yerine getirebilmek için, 60'ı aşkın kitap ve 2000 kadar makale yazmış, sayısız konferanslarla işçileri, köylüleri, gençleri kendi alanı olan beslenme konusunda emperyalizmin dolaplarına, oyunlarına karşı uyarmış.

O'nun sağlığa aykırı yabancı margarinlere karşı başlattığı savaştan, yurdumuzun iklim koşullarına uymayan besleyici değeri düşük Sonora 64 buğdayına karşı giriştiği harekete kadar uzanan, sağlığa aykırı doğum kontrol haplarını, zararlı tarım ilâçlarını, hayvancılığımızı yıkmak için girişilen oyunları ve akla gelmiyen daha birçok konuyu kapsıyan mücadelelerini bir küçük yazı içinde ele almak olanaksız. Başlangıç tarihi ilk mücadelesinin başladığı günlere dayanan susturma ve yıldırma kampanyası ise ancak geniş bir kitabın konusu olabilir.

İlk baskılar «satınalma» biçiminde ortaya çıkmış. Amerikalılar Koçtürk'ü Amerika'ya davet ederek mücadeleden vazgeçtiği takdirde Hacettepe Tıp Fakültesine Profesör olarak tayin edileceğini, isterse dekan yapılacağını söylemişler. Koçtürk bu öğüdü(!) tutmayınca Haydar Tunçkanat'ın açıkladığı casus raporunda sindirilmesi gereken aydınlar listesinde yer almış. İşbirlikçi AP iktidarı onun Millî Eğitim ve Tarım Bakanlıklarındaki görevlerine arka arkaya son vermiş. Sonra, -Amerika'da Profesör olarak, Missouri Üniversitesinde ders vermiş olmasına rağmen- Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'ne doçent olarak alındı. Orada 7 sene Biokimya dersi okuttu. Fakat işbirlikçilerin eli oraya da uzandı. 1967 yılında bir hukuk profesörü olan Yaşar Karayalçın, Koçtürk'ün yazılarının bilimsel olmadığını öne sürerek Üniversite Senatosuna başvurdu. Senato, Karayalçın'ın iddiasını ciddiye almayınca, Tıp Fakültesindeki işbirlikçiler harekete geçirildi. Böylece oyuna daha tutarlı bir görünüş kazandırılmak isteniyordu. Karayalçın gibi Amerikan şirketlerinin ve işbirlikçi ilâç firmalarının uzman ve temsilciliğini yapmakta olan iki öğretim üyesi 1957 de yazılmış gazete makalelerine dayanarak Koçtürk'ün bilimsel bakımdan yetersiz olduğunu ileri sürdüler. Doğum kontrol haplarının ithalâtçısı ve yapımcısı olan büyük bir ilâç firmasının patronu Koçtürk'ün bağlı olduğu kürsünün şefi Kâzım Aras'a mektuplar yazarak «bu adamın» susturulmasını istedi, Aras bunu kabul etmeyince işbirlikçiler «yetersizlik» iddiasının kapsamına onu da aldılar. Koçtürk'ü sessiz sedasız susturmak isteyenler, güçlerinin yettiği yayın organlarında ona uygulanan bu baskıların açıklanmasına, Koçtürk'ün yazılarının yayınlanmasına da engel oldular. Koçtürk «bütün bunları belgeleriyle isbat edip kamuoyuna açıklıyacağım» diyor.

Hayatlarında yalnız Amerikalıların verdikleri bahşişleri almaç için imza atarken kalem tutmuş, yılda 11 defa yurt dışı gezilere katılmakla ün yapmış, üniversitelerimizi Amerikalıların araştırma merkezleri haline getirmiş bu işbirlikçi profesörlerin Koçtürk'ün bilimsel olmadığını ileri sürmeleri gülünçtür. Fakat insanda sinirlenme yeteneği bile bırakmıyacak derecede hayâsızlaşan bu baskıların karşısında devrimci bir sesin yükselmemesi de adamların cesaretini artırmaktadır. Elbette üniversitelerimizde yurtsever bilim adamları da vardır ve işbirlikçilerin karşısına dikilmelerini beklemek doğaldır.

İşbirlikçiler bütün kozlarını kullanarak bu işi bugünlerde bitirmek, Koçtürk'ü Üniversiteden uzaklaştırmak istemektedirler. Bu durumda biz, proleter devrimcilerine, bütün gerçek demokratlara ve yurtsever öğretim üyelerine düşen ödev, Amerikan emperyalizminin maşalarına karşı Koçtürk'ü savunmaktır. Esasen antiemperyalist cephenin bir tek neferine varıncaya kadar savunmak bizim ödevimizdir.

Çad'da Bağımsızlık Mücadelesi

Dergimizin 106. sayısında CAD'da gelişen bağımsızlık mücadelesi hakkında bilgi verilmişti. Bu sayıda CAD ulusal kurtuluş cephesi hakkında daha geniş bilgiyi sunuyoruz.

Afrika'nın ortasında bütün yolların kavşağındaki Çad'da bir bağımsızlık savaşı bütün şiddeti ile devam etmektedir. Uzun yıllar Fransız sömürgesi olarak yaşamış, sonunda Fransızların 1960'da görünüşte buradan çekilmesi üzerine sözde bir bağımsızlık kazanmış olan Çad, Fransızların başta bıraktıkları François Tombalbaye yönetimi sayesinde emperyalizmin boyunduruğu altında yaşamağa devam etmiştir. Tombalbaye, başkent Fort Lamy'de üslenmiş Fransız askerlerinin de yardımıyla geniş halk kitlelerini ezmeğe baskı altına almağa girişmiştir.

Tombalbaye'nin giriştiği bu hareketlere karşı çıkan herkes ya tutuklandı, ya da ülkeden kaçma zorunda bırakıldı. Ancak, kaçnış halk kitlelerinin bu tepkisi 22 Haziran 1966'da Çad Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin, kısa adıyla FROLİNAT'nın doğumuna yol açtı Cephenin önderi İbrahim Abaşa, halkın tepkisini örgütlendirmek ve emperyalizm ile uşaklarına yöneltmek amacındaydı.

FROLİNAT, kısa zamanda geniş boyutlara ulaştı, ama adından ancak 1967 Eylülünde söz edildi. İyi silahlandırılmış bir FROLİNAT birliği, Mangalme'deki bir jandarma karakoluna saldırdı ve ona kumanda eden Fransız subayını öldürdü. 1968 ocağından sonra ün salmağa başlıyan FROLİNAT'nın yöneticisi İbrahim Abaşa, Şubat ayında hükümet kuvvetleriyle yapılan silahlı çatışmada öldürüldü. Fort Lamy'deki gerici hükümet, Abaşanın gövdesinden ayrılmış kafasını gösteren resimlerini bütün köylere dağıttı. Ancak bu mücadelenin daha da kızışmasına yol açtı.

İsrail tarafından eğitilen hükümet kuvvetleri 1.800 asker, 1.200 jandarma ve 550 toplum polisinden kuruludur. Buna ek olarak 2500 kadar da başıbozuk paralı asker de vardır. Tombalbaye yapılan ilk bir kaç çatışmadan ordusunun ne denli zayıf olduğunu farkedince hemen patronlarından, yani Fransızlardan hemen yardım istedi. Fransa'nın bugün Çad'da 2.500'den fazla askeri var. Bunları daha çok hava kuvvetlerine mensup, geri kalanları ise Amerika'nın Vietnam'da bulundurduğu cinsten danışmanlar (!). Bu Fransız kuvvetleri'nin başında Vietnam ve Cezayir'de ulusal kurtuluş savaşçılarından dayak yemiş, lejyon subayları bulunuyor.

FROLİNAT

FROLİNAT'nın niteliğini, Abaşa'nın ölümünden sonra örgütün yöneticiliğine getirilen Abbas Sıddık, şöyle anlatıyor: «FROLİNAT bir siyasal parti değildir. FROLİNAT, ırk ayrımı yapan ve halkı sömüren gerici, kukla bir rejimi devirmek için kurulmuş siyasal ve askeri nitelikleri olan bir örgüttür.»

FROLİNAT'nın siyasal görüşünü kendisinin açıkladığı sekiz nokta belirlemektedir:

1. Fransa'nın zorla başta tuttuğu yeni - sömürgeci ve diktatör rejimi devirmek.
2. Bütün yabancı üslerin boşaltılmasını sağlamak.
3. Halkçı ve demokratik bir milli cephe hükümeti kurmak.
4. Toprak reformunu gerçekleştirmek.
5. Kadın - erkek eşitliğini gerçekleştirmek ve halkın yaşama şart larını düzeltmek.
6. Emperyalist ülkelerin ve özellikle Fransa'nın ekonomik tekelini ortadan kaldırmak.
7. Arapça ve Fransızcayı resmi dili olarak kabul etmek. (Şu anda yalnız Fransızca resmi dildir.)
8. İsrail ve Güney Afrika hariç, bütün ülkelerle diplomatik ilişkiler kurmak.

FROLİNAT'nın genel sekreteri ve sözcüsü Abbas Sıdık, cephenin çalışmalarını şöyle anlatıyor: «Çad halkının içinde komiteler kurduk. Her komitenin ayrı hücreleri vardır. Bu hücrelerde görev alan ellişer üye, bütün olanakları kullanarak yardım toplar ve FROLİNAT'nın düşünce ve görüşlerini geniş halk kitlelerine yayarlar, onlarla bağlar kurarlar ve Cepheye yeni elemanlar kazanırlar.»

Çad'da kukla Tombalbaye'ye karşı savaşan birliklere bir askeri konsey başkanlık eder. Ayrıca her birliğin bir de komutanı vardır. Birlikler kırsal alanlarda güvenilir üsler kurarak, halkla kaynaşırlar. Gerillalar, Fransız hava kuvvetlerinin ani saldırı ve baskınları nedeni ile toplu halde bulunamıyorlar. Bunun için de şimdiye kadar geniş çapta bir savaş olmamış Şimdi uygulanan taktik, onbeşer kişilik gruplar halinde bütün Çad yüzeyine yayılmak ve Fransızları da askerlerini dağıtmaya zorlamak. Böylelikle, hükümetin durumunun zayıf olduğu bölgelerin sayısı arttırmakta ve parçalanan Fransız birliklerinin kukla Tombalbaye yönetimini desteklememesini sağlamaktadırlar.

Fransızların teknolojik üstünlükleri onları bazı kayıplara uğramalarına yol açmışsa da, sonradan «insanla silah arasındaki ilişkide önde gelen insandır» ilkesi uyarınca, bu üstünlük etkisiz kılınmış ve kurtuluş savaşçıları yavaş yavaş eski mevzilerini kazandıktan başka, yeni başarılar da elde etmişler. Bugün Çad'daki halk savaşını yürütenler bu zaferlerden bir sarhoşluğa kapılmadan, meseleyi açıkça görmektedirler:

«Fransa'nın Çad'ın içişlerine karışması ne kadar saçma olursa olsun, şu bir gerçektir ki, onu devrilmekten bir süre için kurtarmıştır. Ama bu bir geçici kurtulmadır. Zira, şunu iyi biliyoruz ki, Çad'da devam eden savaş daha uzun yıllar sürecektir.»

Abbas Sıdık'ın söylediği bu sözler, Çad halkının devrimi sonuna kadar götürmeye kararlılığının bir belirtisidir. Fransanın bunun karşısındaki tutumu ise, aynı Amerikalıların kullandığı terimlere benzer terimlerle savaşın «Çadlılaştırılması»ndan ve Fransız askerlerinin «kademeli olarak geri çekilmesinden» söz etmektir. Ancak bunlar çok denenmiş yöntemlerdir. Savaşın sonucu şimdiden bellidir: Yenik düşecek olan Emperyalizm ve kuklalarıdır.

Kongo Halk Cumhuriyetinde Karşı- Devrim Teşebbüsü

31 aralık 1969 da yeni bir anayasayla Kongo Halk Cumhuriyeti adını alan Kinşasa kongosunun devrimci yöneticilerine karşı emperyalistler ve onların Afrika'daki yardakçıları başarısız bir darbe teşebbüsünde bulundular. Sabahın erken saatlerinde radyoevini ele geçiren satılmış 30 kişi devlet başbakanı Nguabi'yi tutukladıklarını, ülkenin milli marşı olarak kabul edilen enternasyonali ve devrimci anayasayı aldırdıklarını ilan ettiler. 3 saatten az bir zaman sonra, işbirlikçi iktidarların yönetimindeki komşular arasında milli bağımsızlık ve çalışan sınıflardan yana bir idareyi sürdürmeyi başaran Nguabi hükümeti darbe teşebbüsünde bulunanların hepsinin ele geçrildiğini, liderlerinin de direnmeye çalıştığı sırada öldürüldüğünü bütün dünyaya açıkladı. Emperyalist Amerika ve Afrika'daki egemenliklerini devam ettirme çabasında olan öteki sömürgecilerin kalesi Kinşasa Kongo'sundan gelen 30 «komando» ve 1968 yılında başarısız bir darbe teşebbüsünden sonra Kinşasa'ya sığınmış olan liderleri Teğmen Senganga, desteğini halk kitlelerinden alan devrim ordusuna boyun eğmek zorunda kaldılar. Darbe teşebbüsünün ilk ortaya çıkışından 6 saat sonra devrimci yönetime bağlı kuvvetler ülkede duruma tamamen hakim oldular.

1960 yılında açık sömürgeciliğin para etmediğini görüp siyasi ba-

EMPERYALİZME KARŞI DÜNYA HALKLARI

Amerikan ordusunun elinde bulundurduğu otuz kadar «sr-71» tipi casus uçağından dokuzu son bir yıl içinde emperyalizmle mücadele eden çeşitli halkların orduları tarafından düşürülmüştür.

Emperyalist ülkeler bir yandan uluslararası plânda yenilgilere uğrarken öte yandan da içeride proletaryanın hareketlerinden korkar olmuşlardır. Amerika'da postacıların grevi büyük telâş uyandırmış, başkan Nixon bu grevin kırılması için Milli Muhafızları görevlendirmiş, ve posta dağıtım işini orduya yüklemiştir. Fransa'da ise, solcu unsurlar tarafından düzenlenecek her çeşit hareket ordunun moralini bozar gerekçesiyle İç İşleri Bakanlığı tarafından yasaklanmıştır.

Angola'da ülkenin en fazla iskân edilmiş bulunan merkez bölgelerinde faaliyet gösteren Angola Kurtuluş Kuvvetleri ülkenin üçte birini kontrol altında bulundurmaktadır.

Dominik'in başkendi Santa Domingo'da görevli Amerikan Hava Ateşesi yarbay Thomas Crowley geçen salı günü komünistler tarafından kaçırılmıştır. Yarbayın yirmi kadar siyasi tutukluya karşı rehin alındığı bildirilmiştir.

başyazı •

Aybar-Aren Oportünizmi hakkında

Aybar'a bilimsel sosyalizmin ilkelerini savunur görünerek karşı çıkan Aren - Boran oportünizminin sahte bir muhalefet olduğu, aslında Aybar oportünizminden farklı olmadığı defalarca söylendi ve yazıldı.

Ancak Türkiye İşçi Partisi içinde il ve ilçe kongrelerinin yoğun olduğu ve önümüzdeki günlerde İstanbul İl Kongresinin de yapılacağı şu sırada Aybar-Aren-Boran oportünizminin niçin aynı olduğunu tekrarlamakta fayda vardır. TİP'i bugüne kadar yöneten Aybar-Aren-Boran kliğinin ideolojik, politik ve örgütsel bakımdan durumlarını incelersek bunu açık bir şekilde görürüz.

1 — İdeolojik bakımdan:

Bugüne kadar Türkiye İşçi Partisini yönetenler Partide bilimsel sosyalizmin öğretilmesi, üyelerin dünya olaylarını yorumlamakta diyalektik ve tarihî materyalizm metodundan yararlanması için hiçbir çaba sarfetmemişler, aksine Parti içinde bilimsel sosyalizmin öğretilmesine karşı çıkmışlar, üyeleri kendi ağızlarına bakar, onlar ne isterse onu yapar durumunda tutmağa çalışmışlardır.

Aybar bu husustaki davranışını «Kitaplar yazıldığı anda eskimeye başlar» diye ifade etmiş, Marksizmin evrenselliğini örtbas etmeğe kalkmış ve Türkiye'ye has bir sosyalizm (güler yüzlü sosyalizm) kuracaklarını iddia etmiştir.

Bilimsel sosyalizmi savunma maskesi altında Aybar'a muhalefet eden Aren ve Boran'a gelince, Partinin 2.ci kongresinde parti içi eğitime karşı oy kullandıkları (açık oylama yapılıyordu) o kongreye katılan herkes hatırlar. Aylar önce partide yönetimi aldıkları halde Parti içinde hiçbir ciddî eğitim programı uygulanmaması ve Emek dergisinde bilimsel sosyalizmi yozlaştırma çabaları bu şahısların da bilimsel sosyalizme ne kadar kayıtsız olduğunu ortaya koymaktadır.

2 — Politik bakımdan Aybar - Aren ve Boran yönetici kliği önümüzdeki devrimci adımı doğru olarak saptıyamamışlar ve sekter bir şekilde önümüzdeki devrimci aşamanın sosyalizm olduğunu savunmuşlardır. Görevi yanlış saptamak doğal olarak onları yeni yanlışlara götürmüş, emperyalizme ve iş birlikçilerine karşı savaşta ittifaklar, müşterek cephe sorununu gayet hatalı bir biçimde ele almışlar, bu yüzden de Türkiye İşçi Partisini anti-emperyalist ve demokratik hareketlerden tecrit etme yoluna gitmişlerdir.

Türkiye İşçi Partisi programı yaklaşık olarak millî demokratik devrimi içerdiği halde, programda ön görülen amaçları sosyalizm diye ilân etmişlerdir. Ve bu konuda haklı görünmek için de hiçbir demagojiden çekinmemektedirler. Proleter sosyalistleri başından beri Aybar-Aren oportünizminin tutarsızlığını göstermek için TİP programı demokratik devrime yakın olduğu halde, bunun sosyalizm programı gibi gösterildiğini söz konusu ederler ve bunu da programı eleştirmek için söylemezler. Çünkü program bazı değişiklikler icap etmekle beraber aşağı yukarı sosyalist bir partinin bugün ortaya koyması gereken amaçları kapsamaktadır. Toprak reformu, dış ticaretin, bankacılığın ve sigortacılığın devletleştirilmesi, emperyalizmin ve iş birlikçilerinin tasfiyesi millî demokratik devrimin hedefleridir. Yalnız günümüzde bu hedefleri ancak proletaryanın partisi fakir ve orta köylülük, küçük burjuvazinin diğer kesimleri ve millî burjuvazinin ittifakı ile sonuna kadar gerçekleştirebilir. Çağımızda burjuvazi bu nevi hareketlere önderlik yapamaz. Kuvvetli bir mücadele ortamı yoksa emperyalizmle uzlaşır. Proleter sosyalistleri ittifaklar konusunda memleketimizdeki küçük burjuvazinn asker-sivil aydın zümresi üzerinde çok durmuşlar ve bu zümrenin memleketimizde devrimci bir geleneğe sahip olmasını demokratik devrim mücadelemizde lehte bir faktör olarak ortaya koymuşlardır.

Bütün bunlar böyle söylenmemiş gibi Behice Boran «Emek» dergisinin 20. sayısında partiyle devlet iktidarını, sosyalizmle demokratik devrimin hedeflerini tamamen birbirine karıştırarak -kasıtlı veya kasıtsız- bugüne kadarki tartışmalardan hiçbir şey anlamadığını ortaya koymaktadır. Behice Boran adı geçen yazısının başında proleter sosyalistlerinin TİP in sosyalist bir parti olmadığını iddia ettiklerini ve bu konudaki görüşlerinin şöyle özetlenebileceğini söylemektedir:

«1 — İşçi sınıfının sosyalist Partisi işçi sınıfının iktidarını ön görür, TİP ise işçi ve emekçi sınıflar iktidarından söz etmektedir.»

«2 — Toprak reformu sosyalist bir reform değildir, bir burjuva reformudur. Toprakta özel mülkiyetin yayılması sonucunu verir.»

«3 — Bütün üretim araçları kamulaştırılmıyacak, özel söktör muhafaza edilecektir. Oysa, sosyalizm üretim araçlarının kamulaştırılmasını gerektirir.»

Behice Boran'ın proleter devrimcilerinin görüşlerini tamamen yanlış anlayıp aksettirdiği bu konularda görüşlerimizi, tekrar ortaya koyalım. 1 nci maddeye Aybar - Aren oportünizminin örgütsel hatalarında değineceğimizden ikinci maddeyle işe başlıyalım.

Toprak reformunun sosyalist bir tedbir olmayıp demokratik devrimin gereği olduğunu, ancak çağımızda bunun proletaryanın partisinin önderliğinde millî sınıf ve tabakaların ittifakıyla gerçekleşeceğini, bugün diğer sınıfların bu işte önderlik yapamıyacağını tekrar tekrar belirttik. Ve demokratik devrimin bizim buluşumuz olmadığını, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğine ve Mao Zedung'un yazılarına dayandığımızı defalarca anlattık. Yani proleter devrimcileri TİP in sosyalist parti olmadığını bunu gerçekleştirmenin proleter sosyalistlerinin görevi olduğunu yazdılar. Behice Boran okuduğunu anlamamakta mıdır, yoksa kasten mi anlamaz görünmektedir, bilemiyoruz.

3 üncü maddeyle ilgili olarak da proleter devrimcileri dış ticaretin, bankacılığın ve sigortacılığın devletleştirilmesinin demokratik devrimin hedefi olduğunu, ancak bunu da gerçekleştirmenin günümüzde sosyalist partinin görevi olduğunu defalarca yazdılar ve söylediler. İdeolog «sosyolog» Behice Boran burada da okuduklarını anlamamış (!) görünüyor ve yanlış politikasında ısrar ediyor.

3 — Örgütsel hatalar: Aybar-Aren-Boran kliği gerek yazıları, gerekse davranışlarıyla TİP in devrimci bir parti haline getirmek yolunda en ufak bir çaba harcamamışlar, tam tersine partiyi küçük burjuva etkilere açık bir kitle partisi yapmak istemişlerdir.

Behice Boran'ın yukarda sözünü ettiğimiz yazıda devlet iktidarıyla parti kavramını birbirine karıştırması sosyalist bir örgüte verdiği önemi göstermesi bakımından ilginçtir.

Proleter devrimcileri gerçek sosyalist bir partinin proletaryanın öncü müfrezesi olması gerektiğini yazdılar ve söylediler. Hiçbir yazı ve konuşmalarında proleter sosyalistleri millî demokratik devrim döneminde iktidarın tek başına işçi sınıfında olacağını söylememişlerdir.

Proletarya partisinin ideolojik ve örgütsel sağlamlığını korumak başka şey, müttefik sınıflarla beraber iktidarı almak başka şeydir. Behice Boran devrimci liseli arkadaşımız Serhat Hürkan'ın gayet net bir şekilde ortaya koyduğu bu gerçeği de anlamamış görünmektedir.

Aybar-Aren oportünizmi partiyi yıkmak için ellerinden geleni yapmışlar, en bilinçli üyeleri partiden atmışlar, illeri ve ilçeleri işlemez hale getirmişlerdir. Bunun için de parti politik çizgisine karşı olma, şahıslarla uğraşma gibi uydurma gerekçeler ileri sürmüşler, TC kanununun 141-142. maddelerinden bile medet ummuşlardır. Partiyi tamamen **parlâmentarizme yatkın**, öbür burjuva partileri gibi seçimden seçime halkın karşısına çıkıp oy ister duruma sokmuşlar, işçi sınıfını, halkın muhtelif tabakalarını örgütlemek, sendikaları devrimci bir niteliğe kavuşturmak yolunda hiçbir çaba sarfetmemişler, üstelik bu davranışlara karşı çıkmışlardır. Parti içinde demokratik merkeziyetçilik ilkesini, demokrasisini atarak sadece müstebit bir merkeziyetçilik şeklinde uygulamağa kalkmışlar, bunun sonucu olarak da parti büyük bir keşmekeşin içine düşmüş, örgütsel bütünlüğü bozulmuştur.

Aybar-Aren oportünizminin partiyi yozlaştıran hataları muhakkak ki sadece bunlar değildir. Biz ancak en önemlilerine değindik.

Aren - Boran kliğinin bu hatalarda hâlâ ısrar etmeleri sosyalizmin geleceği bakımından onlardan hiçbir şey beklemiyeceğimiz, tam tersi sosyalist harekete zararlı olduklarını açıkça ortaya koymaktadır. Kongreler arifesinde TİP li arkadaşların bu durumu böylece görmeleri gerekir.

Sevinç Özgüner

"Sol" Lafazanlığa kulak asmıyalım

TİP'e sekiz yıldan beri hakim olan Aybar - Aren oportünist klikleri bu kongrede ilk defa, ciddi olarak tasfiye olma, parti yönetiminden uzaklaşma tehdidi ile karşı karşıyadırlar.

Proleter devrimcilerinin başından beri yürüttükleri aktif ideolojik mücadele ile ve yurdumuzda parti içinde ve dışında gelişen devrimci hareketin ulaştığı boyutlar sonunda bu kliklerin proleter devrimci harekete düşmanlıkları bütün namuslu partililerin gözünde açığa çıkmıştır. Yani Aybar - Aren oportünizmi ideolojik bakımdan tam bir yenilgiye uğratılmış, militan ve sempatizan gurupların gözünden düşmüş, kimseyi peşinden sürükleyemez hale gelmiştir.

Ama bütün bunlar, onların hareketimizden silindikleri, mücadelemizin gelişmesini engelleme görevini yerine getiremedikleri anlamına gelmemektedir. Aybar - Aren oportünizminin kılık değiştirme ihtiyacından doğmuş, Emek gurubu oportünistleri, hala partinin yönetimine sahiptirler. Bu en azından TİP'in merkeziyetçi yanının işlediği bir örgüt olmasını, devrimci bir siyasi örgüt olmasını engellemektedir. Bunun yanında Emek'çilerin TIP'in yönetiminde olması demek, proleter devrimcilerinin hakim olduğu ilçeleri feshedebilmeleri, istediklerini haysiyet divanına vererek delegelikten, parti üyeliğinden atabilmelerini yollarına baş vurma imkânlarının var olması demektir. Şurası unutulmamalıdır ki Aybar Aren oportünizminin kesin yenilgisi, ancak TİP yönetiminden uzaklaşması ile somut bir durum kazanabilecektir. Kim ki Aybar - Aren oportünizminin kesin yenilgiye uğratılmış olduğunu iddia etmektedir. Ve bunu önümüzde duran önemli bir görev olduğunu kavrayamamaktadır, o, TIP'in devrimci mücadelemize yararlı, devrimci bir örgüt olabileceğine inanmamaktadır.

Proleter devrimcileri ve parti tabanındaki bütün namuslu unsurlar Aybar - Aren oportünizmi ile mücadelede her gün yeni başarılar kazanırken, devrimci hareketimizin önemli sorunlarının çözümü üzerindeki görüşlerde yansıyan yeni bir ihtilaf ortaya çıktı Bilimsel sosyalimin ilkelerine sadakatsizliği uzun zamandır alışkanlık haline getirmiş olan bazı unsurlar, bir araya gelerek saflarımızdaki Aybar - Aren oportünizminin kalıntılarını («Sol» sekterlik, popülizm asker - sivil aydınlara düşmanlık vb...) kışkırtarak başarı sağlamağa çalışırken elbette TİP içinde de bazı taraflar buldular. Yanlış ve bilimsel olmayan tavırları yüzünden Aybar — Aren oportünizmine karşı verilmekte olan mücadeleyi sekteye uğratacak bir politikayı seçtiler. Bu unsurların yanlış politikalarına kılıf olarak giydirdiği TİP hakkındaki görüşleri acaba nelerdir?

TİP konusunda billurlaşmaya başlıyan görüş «TIP bizim elimize geçerse proletaryanın ve yoksul köylülerin öncü müfrezesi haline getirilecektir» şeklindedir. Gerçeği yansıtmayan bu şiarı attıktan sonra sözde «Yeni oportünizm» diye suçladıklarıyla uzlaşmaya gitmelerinin mümkün olamıyacağını iddia etmektedirler.

TİP, aslında milli demokratik devrim hedefini benimsemiş emekçilerden ve küçük burjuvalardan oluşan ama proleter devrimcilerinin de içinde bulunduğu bir örgüttür. Biz, şimdiye kadarki çağrılarımızı bütün namuslu partililere yöneltmiş, onların desteğini ve güvenini her zaman istemişizdir. Hedef olarak Aybar Aren oportünist yönetimini seçmiş, bu mücadele içinde partililerin bilimsel soyalizmi kavramaları için çalışmış, partinin devrimci bir yönetime kavuşması için mücadele etmişizdir.

Bilimsel sosyalizmin ilkelerine sıkı sıkıya bağlı proleter devrimcileri için elbette ilkelerde bir uzlaşma söz konusu değildir. Proleter devrimcileri ilkelerden taviz vermeğe hiç bir zaman razı olmayacaklardır.

Ama TİP konusunda somut bir durumda, gerçekleşmesi proletaryanın yararına olacak olan geçici bir uzlaşma söz konusudur. Bu geçici uzlaşma ne ilkelerimizi ve görüş ayrılıklarımızı ortadan kaldıracak, ne de TİP içindeki proleter devrimcilerini İlkesiz Bir Birliğe tâbi kılacaktır. Bu yüzden Aybar - Aren Oportünizmine karşı birlikte mücadele ettiğimiz, şimdi ise karşımızda saf tutmuş gözüken unsurlarla birlikte kongreye girmek bize birşey kaybettirmiyecektir. Öte yandan yıllardır partinin başına çöreklenmiş olan bu oportünist kliğin yönetimden uzaklaştırılması, parti içinde demokratik bir ortamın ve merkeziyetçi bir yönetimin sağlanması için ilk adım olacaktır. Bütün devrimci parti üyeleri proleter sosyalizmini öğrenmeğe ve onun kılavuzluğunda eylem yapmağa çalışırken Aybar - Aren oportünizmine karşı birlikte hareket etmelidirler.

Proleter devrimcileri tarafından savunulan bu doğru görüşler ilk zamanlar Aydınlık Sosyalist Dergi etkisi altındaki İstanbullu arkadaşlar tarafından da savunulmaktaydı. Ve hatta ortak hareket etmek için bir komite bile kurulmuştu. İstanbul'da kimse ayrı ayrı çalışılması gerektiğini savunmuyordu. Ancak, aramızdaki çelişkileri doğru ele almaktan uzak kişilerin direktifinden sonra durum değişti. «Birlik arzusundan» hareket etmeyen, araya düşmanlık tohumlarının ekilmesinden politik yarar uman, «sol» sekter şiarlar ortaya atan bu kişiler yanlış tahlillerine kılık olarak kullandıkları bu meselede hatalı, sosyalisçte olmayan bir yol seçmişlerdir.

Bu hatalı tutumun sebebi nedir? Aybar - Aren oportünizmine karşı birlikte mücadele etmeyi neden reddediyorlar?

Çünkü kendilerine güvenleri yoktur. Ortak bir hareketten zararlı çıkacaklarını hesaplamaktadırlar. Düştükleri ideolojik ve pratik hataların, savundukları yanlış görüşlerin, yürüttükleri iftira ve tahrif temeline oturan gürültülü kampanyalara rağmen partililer nezdinde açığa çıkacağını bilmektedirler. Bunun için proletaryanın ve halkımızın uzun vadeli çıkarlarını kendi küçük politik hesaplarına feda etmektedirler. Ama elbette bunun sorumluları bu sorumluluklarının altından kolay kalkamıyacaklardır.

Aybar - Aren oportünizmi proleter devrimcilerine karşı daima baskı metodlari kullanmıştır.

Doğru görüşlerin yayılmaması için taraftarlarını kışkırtmış, proleter devrimcileri ile bir arada bulunmalarını her zaman engellemiş fakat bütün bunlara rağmen başarısızlığı kaçınılmaz olmuştur. Şimdi de olan bundan farklı değildir. Aramızdaki her türlü bağın kesilerek şartlandırdığı taraftarlarının gerçekleri öğreneceğinden korkanlar, birlikte çalışıldığı taktirde, mücadeleye hakim olamıyacaklarını bilenler elbette bu yolu tutacaklardır. Ama bu yol çıkar yol değildir.

Proleter devrimcisi, güvenmediği kimselerle bile çalışmayı göze alabilmelidir. Çünkü kendisine güveni vardır. Biz, son darbe vurularak tasfiye edilebilecek olan Aybar - Aren oportünizmine karşı, partiyi milli demokratik devrim mücadelesine yararlı hale getirebilecek bütün unsurlarla birlikte mücadeleyi kabul ediyoruz. Bilimsel sosyalizmin ilkelerinden taviz vermeden proleteryanın yararına olan geçici bir uzlaşmayı öneriyoruz. Ve bütün namuslu partilileri bu yönde davranmaya çağırıyoruz.

Uydurma gerekçelerle, yanlış politika saptayan «sol» sekter lafazanlıklarına kulak asmıyalım.

İşbirlikçi iktidarın baskı politikasına en geniş saflarla karşı koyalım

İşbirlikçi AP içine düştüğü siyasal bunalımı geçiştirmekte çok güçlük çekti. Siyasal bunalım sırasında tam bir atalet içinde bulunan işbirlikçi AP hükümetine alabildiğine vurma ve onu kitleler önünde teşhir etme fırsatını ve görevini proleter devrimcileri ne yazık ki yeterince yerine getiredi. Bu arada kaydedilecek devrimci eylemler, devrimci gençerin Amerikan Haberler Merkezine girmeleri ve Amerikan bayrağını indirerek yerine Türk bayrağını çekmeleri, diğeri ise DTCF önünde yapılan forum ve devrimci gençlerin ilk TBMM ne yürümeleri oldu. Devrimci gençler sahte demokrasinin yatağı gerici parlamentoyu tanımadıklarını bir kez kez daha ilân ettiler. Fakat işbirlikçi AP iktidarı güven oyu alır almaz saldırıya geçti. Ankara'daki devrimci gençlere karşı yoğunlaşan bu saldırı ve baskı politikası hedef olarak üniversiteyi alıyordu. Boykotu kırmak için Yüksek Öğretmendeki faşistleri ve faşist müdürü kışkırtan iktidar daha sonra fen fakültesine polislerini saldırttı. Üniversite özerkliği çiğnedi. Dekan toplum polislerinin tecavüzüne uğradı. Bunlar da yetmedi. TDGF Başkanı Atillâ Sarp tevkif edildi. Yüksek Öğretmende

ve İktisadi ve Ticari İlimler Akademisinde faşist saldırganlara ateş emri verildi. Gazi Eğitim iktidarın emriyle kapatıldı.

Bunar iş birikçi iktidarın baskı poitikası zincirinin muhtelif halkalarıdır. Bu baskı politikasını kırmak işbirlikçi AP iktidarını bekleyen yeni bunalımlarda kitlelere karşı görevlerimiz yerine getirmek için bu baskı politikasını açığa çıkarmak zorundayız. İşbirlikçi iktidarın bu baskı politikasına karşı şüphesiz ki en etkili silahımız DEVRİMCİLER BİRLİĞİDİR. Emperyalizme ve iş birlikçilerine karşı olan bütün sınıfları, partileri, örgütleri ve hatta kişileri Devrimciler Güç Birliği çatısı altında toplamak görevi proleter devrimcilerine düşmektedir. Milli cephe politikasının gerçekleştirilmesi proleter devrimcilerinin temel politikasıdır.

Maalesef son olaylar sırasında belirli ölçülerde ortaya bir demokratik güç birliği ortamı fevri nareketler yüzünden heba edilmiştir. Ankara'daki olaylar şöyle gelişti: İş birlikçi iktidarın polisinin üniversiteye saldırması üzerine çeşitli fakültelerde sosyalistlerle sosyal demokratlar omuz omuza direnişe geçtiler. Ankara Üniversitesi Senatosu da yayımladığı sert bildiri ile demokratik güçlerden yana saf tuttu. Bu şartları ciddi bir politik çalışma ile değerlendirmek ve potansiyeli ortak mücadeleye kanalize etmek görevi proleter sosyalistlerine düşüyordu. Fakat geçen cumartesi günü Tandoğan meydanında yapılan miting bu açıdan başarılı olamadı. Mitingden önce öğretim üyeleriyle sağlam bağların kurulmamış olması, Ankara Üniversitesi Senatosunun son anda caymasında önemli rol oynadı. Diğer yandan miting izninin sosyal demokratlar tarafından alınmış olması bazı sürtüşmelere yol açtı. Sosyal Demokrasi Dernekleri başkanının bozguncu tutumuna proleter sosyalistleri soğuk kanlılıkla cevap veremediler. Konuşmacıların sayısından dolayı çıkan tartışmalar yumruklaşmaya kadar vardı. Daha sonra da çeşitli fakültelerde sosyalistlerle sosyal demokratlar arasında çeşitli kavgalar meydana geldi. Ve sonunda iş birlikçi iktidarın faşist baskısına karşı başlatılan ortak mücadele, sosyalistlerle sosyal demokratlar arasındaki kısır çekişmelerle son buldu.

Bu en azından politik taktik açısından proleter sosyalistlerinin gösterdiği bir zaaftı. İşbirlikçi iktidara karşı en geniş saflarla mücadele etmemiz gereken bir anda dost ve müttefik guruplar arasındaki çelişmelerin ön plâna çıkarılması ortak direnişin etkinliğini yitirdi.

Biz proleter devrimcileri olarak küçük burjuvazinin yalpalamaları karşısında aynı yalpalamaları gösteremeyiz. Sosyal demokrasinin küçük burjuva rekabetçiliğine kendimizi kaptıramayız. Ve nihayet küçük burjuva örgütlerle olan ilişkilerimizde eleştiri ve ikna metodunu uygulamamız gerektiğini bir an olsun aklımızdan çıkaramayız.

Erzurum'da gençlik üzerindeki faşizan baskılar

Atatürk Üniversitesi gençliğinin son olaylara kadar Türkiye gençliğinin TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE için verdiği devrimci mücadele de sesini duyuramamış olmasının nedeni Erzurum'daki faşizan baskıların çok yoğun oluşu ve Erzurum'un sosyo-ekonomik yapısının bu baskılar için uygun oluşundandır. Devrimci gençlik uzun süre üniversite içindeki faşist idareci-öğretim üyesi- öğrenci ittifakı ile susturulmuş, fakat bu baskının gideşi milli demokratik karşıya getirilerek devrimcilere gözdaği verilmek istenmiştir. Bunun için halkın manevi duyguları sömürülmüş ve hareketlere faşist militanların başlattığı fakat irticaın hortlamasıyla sonuçlanan bir kişilik kazandırılmıştır.

Erzurum sanayileşme yolunda daha ilk adımı dahi atamamış ve dolayısıyla en devrimci sınıf olan proletaryadan yoksun, ve proleterya dışında üretici sınıfların dahi gelişmemiş olduğu bir kenttir. Halkın büyük çoğunluğu aracı durumundadır. Bu aracı sınıfın milli gelirden oldukça büyük pay alan kesimi düzenden yanadır. Çünkü bu soygun düzeninin değişmesiyle üretici kişiliklerinin olmamasından ötürü çok şey kaybedeceklerinin bi lincindedirler. Bunlar bölge basınına, birtakım gerici dernek ve teşekküllere hakimdirler, Erzurum'un politikacıları gene bu kesimden çık maktadırlar. Aracıların diğer kesimi küçük esnafın çalışması ise ancak biyolojik yaşantılarını sürdürmelerine yetmektedir. Köylü iklim şartlarının tarıma uygun olmayışından dolayı içler acısı bir durumdadır. Hayvancılık ise çok ilkel koşullar altında yapılmaktadır.

Bu emekçi kitlelerin uyanışından zarar görecek olanlar onları «böyle gelmiş, böyle gider» şeklinde düşünmeye şartlandırmışlardır. Bu emekçi kitle, bütün umudunu tanrıya bağlamış, dünyadan birşey beklemez olmuştur artık. Ve düzenbazın «din elden gidiyor, yürüyün» emrine kesinlikle uymaktadırlar. Çünkü bütün umutları toprağın altındadır, ona da el sürdürmezler.

Erzurum'un tutucu oluşunun bir nedeni de homojen bir toplum yapısına sahip olması, etnik unsurların (alevi, kürt, v.b.) şehir içinde yok denecek kadar az olmasıdır.

1958 yılında Atatürk Üniversitesinin Erzurum'da kurulmak isteniși Doğu'nun uyanışına katkıda bulunur düşüncesiyle yukarıda belirtilen çıkarcı grubun eteklerini tutuşturmuştur. (Devrin D.P. li Erzurum milletvekili Rıfkı Salim Bur çak'ın Üniversitenin başka bir şehirde açılması için çaba gösterdiği bilinir) Bunlar Üniversitenin doğunun sorunlarına eğilmemesi, halktan kopması için ellerinden ne gelmişse yapmışlardır. Üniversite ye özerklik verilmemiştir. Emperyalizmle işbirliği halinde olanlar, rektörlük ve dakanlık gibi idari işlere getirilmişlerdir. Bunlar ve bir grup öğretim üyesi gerek diğer öğretim üyeleri, gerek öğrenciler üzerinde ağır baskılar kurmuşlardır. Öğrenci ve asistan sayısının az oluşu bu baskıların kırılmasını 1970 yılına kadar geciktirmiştir.

19 mart'da başlayan olaylar bu birikimin sonucudur. Olayların gelişimi şöyledir: 19 mart perşembe günü Ziraat Fakültesi öğrencileri Özerk Üniversite, Öğrencinin yönetime katılması gibi Demokratik Üniversitenin gerçekleşmesi için gerekli olan isteklerle boykota gitmek istemişlerdir. Bunun üzerine öğretim üyeleri ve yöneticiler sorunların masa başında halledilmesine taraftar olduklarını açıklamışlardır. 20 mart cuma günü kimya fakültesi anfisinde forum düzenleyen öğrenciler, idareci ve öğretim üyelerini de bu foruma davet etmişlerdir. Ancak foruma bu çağrılanlardan hiç biri gelmemiş tir. Bu tutumu ve Amerikan emperyalizminin ve yerli işbirlikçilerinin Türkiyeyi sömürgeleştirmesini protesto amacıyla Müslim Seval adındaki Ziraat Son sınıfta okuyan arkadaşımız üstüne benzin dökerek kendisini yakmıştır. Bunun üstüne, öğrenciler Ziraat Fakültesi Dekanının koltuğunu bahçeye çıkarak yaktılar. Üniversite Yönetim Kurulu olayı görüşerek 3 gün tatil kararı aldı. Aynı akşam yurtta bir genel forum düzenlendi. Bu forumda öğrenciler demokratik üniversite için mücadele edeceklerini belirttiler. Forumda genel boykot kararı alındı ve bağımsızlık andı içildi.

Cumartesi günü Atatürk anıtına çelenk koymak için şehre giden öğrenciler burada bir faşist grubun saldırısına uğradılar. Üç devrimci arkadaşımız polis tarafından tutuklandı. Aynı akşam şehirde faşistler, nurcular, şeriatçılar, ve tüm gerici güçler tarafından kanunsuz ve izinsiz gösteriler yapıldı, üniversitelilerin oturdukları lokaller, lokantalar v.b basılarak tahrip edildi. İlk-Sen, TÖS, Devrim matbaası, Sağlık - iş lokali yine aynı gruplar tarafından basıldı. Gitgide çoğalan ve tekbir sesleriyle Atatürk Üniversitesine yürüyen güruh, yurtlarda geniş ölçüde tahribat yaptı. 23 kişi yaralandı. 2 saat süren saldırı askeri birliklerin gelmesiyle son buldu. Şehirde yakalanan bütün öğrenciler dövüldü. Erzurum caddelerinde gece yarısına kadar tekbir sesleriyle gösteri yapıldı. Faşist militanların başlattığı hareket şehirde irticaın hortlamasına yolaçtı. Askeri birlikler muhtemel bir tecavüze karşı üniversite yurtlarının ve Atatürk Anıtının önünde nöbet beklemeğe başladılar.

Olayların en büyük sorumlusu işbirlikçi öğretim üyeleri ile vali ve emniyet müdürüdür. Universite şehrin 5 km. dışındadır. Ve şehirde kanunsuz gösteriler yapıldığı, kalabalığın yurtlara saldırdığı bilindiği halde polisce hiçbir tedbir alınmamış, tersine yurda saldıran kalabalıkla yurttaki öğrencilere hücum edilmiştir.

Bu arada TRT yanlış ve kasıtlı haberleriyle gericilerle ittifak halinde olduğunu göstermiş, öğrenci yurtlarının gerici güçler tarafından basılmasını, boykotçu öğrencilerle boykota karşı öğrenciler arasında bir çatışma şeklinde, gençliğin Atatürk anıtına çelenk konulması olayını da izinsiz bir yürüyüş olarak kamu oyuna duyururken M TTB. nin bildirisine geniş ölçüde yer vermiştir. Bu tutumuyla TRT, Anayasanın 121. maddesine aykırı davranmış, açıkça suç işlemiştir.

Atatürk Üniversitesi öğrencilerinin bilinçlenişi, Halkımızın kurtuluş mücadelesinde devrimci saflarda yerini alışı, Emperyalistlerin ve işbirlikçilerin Erzurumdaki devrimci gençlik üzerindeki baskılarını arttırmalarına yol açmıştır. Polisin üniversiteye her an girebileceğini söyleyen rektörün tutumu, emniyetin çıkarcı grupların devrimci gençliğe gözdağı vermesi için durmadan halkı kışkırtmasına göz yumuşu buna örnektir.

Ama artık gençlik, emperyalizme ve onun içimizdeki uşaklarına karşı kesin tavını almaya başlamıştır. Her türlü baskıya karşı usanmadan yılmadan bıkmadan mücadelesini sürdürecektir.

Erzurum gençliğine yapılan bu saldırı O'nu yıldırmamış, tersine, safların çelikleşmesine yardımcı olmuştur. Bu mücadelede tüm devrimci güçleri Erzurumda'ki devrimcilerle dayanışmaya çağırırız.

KAHROLSUN EMPERYALİSTLER VE YERLİ AJANLARI,

KAHROLSUN AYDINLIĞA KARŞI ÇIKAN TÜM GERİCİ GÜÇLER,

YAŞASIN TAM BAĞIMSIZ GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE.

Taner Turan

Kıbrıs Sorunu ve Devrimcilerin Tutumu

S. Çizmeli

Başpiskopos Makarios'a yapılan suikast teşebbüsü ile Kıbrıs sorunu gene günün konusu oldu. Oysa yeni bir şey olmamaktadır. Kıbrıs'ta; yıllardan beri süregelen bir mücadele bugün daha da keskinleşmiş, herkesin görebileceği bir düzeye gelmiştir. Sağ-sol çatışmasının, Makarios - Grivas mücadelesinin, bağımsızlık - emperyalizm harbinin devamıdır bugünkü hal.

Türkiye basını, çeşitli nedenlerle (Menderes devrinde başlatılan ve halkın dikkatini gerçek sorunlardan uzaklaştırma maksadıyla körüklenen, kitle heyecanı yaratma politikasına karşı çıkılamadığı için; olaylara sınıf açısından bakma alışkanlığından yoksun olması yüzünden, kitlelere doğruyu söylemek yerine eğilimlerine uygun haber verme zaafına düştüğü için) Kıbrıs'ta verilmekte olan çok yanlı mücadelenin özünü halkımıza, yeterince açıklayamamıştır. «Kötü Rumlar, zavallı Türkler» edebiyatından ve «Kızıl Papaz, ya taksim, ya ölüm» sloganlarından pek ileriye gidilememiştir. Basının en olumlu katkısı, Kıbrıs'a müdahale etme imkânımızın ABD tarafından engellendiğini her fırsatta işaret ederek bağımlı halimizi hatırlatmak olmuştur.

Oysa Kıbrıs konusunda doğru bir politika izlemek için, yanlıştan yanlışa sürüklenmemek için, halkı yanıltmamak ve devrimci görevimizi yerine getirmek için bu adada verilen mücadelenin anlamını saptamalıyız. Kıbrıs'lı Türklerin bizlere kardeş kadar yakın oldukları, canlarının ve mallarının korunması konusunda bizlere tam olarak güvendiklerini ve bizlerin de bu güvene lâyık olmağa mecbur olduğumuzu bir an bile aklımızdan çıkarmadan Kıbrıs sorununun son tahlilde, bir anti-emperyalist mücadele olduğunu görmemiz ve bu mücadelede doğru politika izlememiz gerekmektedir.

Emperyalist boyunduruğundan kurtulmak isteyen halkların yanında olmak her devrimcinin görevidir. Emperyalist devletlerle bağımlı halklar savaşında, bağımsızlığı isteyen güçlerin yanında yerini almak her devrimcinin asli görevidir. Devir, emperyalizme her cephede saldırma devridir.

Kıbrıs'ta verilmekte olan mücadele, bağımsızlık isteyen güçlerle, Kıbrıs halklarını emperyalistlerin ağına düşürmek isteyenlerin mücadelesidir. Bütün sosyalist dünya, bağımsız Kıbrıs tezini savunmaktadır. Bağımsızlıktan gocunanlar ise ABD ve uşaklarıdır. NATO dışında bir Kıbrıs ihtimali, emperyalistleri ve uşaklarını tedirgin etmekte ve bunu engellemek için her çareye baş vurmaktadırlar.

Bu sorunun beynelmilel politika kulisi ile çözüleceğini düşünmek çok yanıltıcıdır. Politik kulis veya «tilki kuyruğu politikası»nın bir yerde rolü olmakla beraber, sonucu son tahlilde Kıbrıs halklarının bilinci, mücadelesi, savaşı çözecektir. Kıbrıs halkları kendi sorunlarına sahip çıkmazlarsa, bu yolda fedakârlıklara katlanmazlarsa, gerekli kadroları ve ittifakları kuramazlarsa bir süre için yenilecekler ve emperyalistlerin emrine gireceklerdir. Yok eğer sağ güçlerin tuzaklarına düşmeden bağımsızlık yolunda sonuna kadar giderlerse hem sorunlarını çözebilecekler, hem de dünya jandarması emperyalizme bir darbe daha vurmuş olacaklardır.

Bugün iki tez çarpışmaktadır. NATO'ya bağlı Kıbrıs tezi ve bağımsız Kıbrıs tezi. Kıbrıs'ı NATO-ya bağlamak bir kaç şekilde mümkündür. Birinci yol ENOSIS'tir. İkinci bir yol, adanın NATO'ya bağlı olan Türkiye ve Yunanistan arasında taksimidir. Bir üçüncü yol, bağımsızlık isteyen güçleri Kıbrıs içinde bertaraf ettikten sonra görünüşte «bağımsız» olan bir Kıbrıs kukla idaresi yoluyla sağın zaferini temin etmektir.

Emperyalistler eninde sonunda bu üç çözümden birini deneyeceklerdir. Türkiye ve Yunan kamu oyunun muhtemel tepkisini göz önüne alacaklar ve en az zararlı çözümü seçeceklerdir. Yakın bir gelecekte emperyalizmin ve uşaklarının müşterek bir harekesine şahit olabiliriz. Bugün için bu işi kestirme yoldan «kökünden» halletme yoluna gidemiyorlarsa bu, Türkiye ve Yunanistan iktidarlarının aralarında anlaşamamalarındandır. Ama tam bağımsız ve gerçekten demokratik bir Kıbrıs'ın kurulma ihtimali belirdiği zaman, Amerikancı uşak iktidarlar anlaşacaklardır. Ve bağımsız Kıbrıs isteyenleri ezmeğe çalışacaklardır.

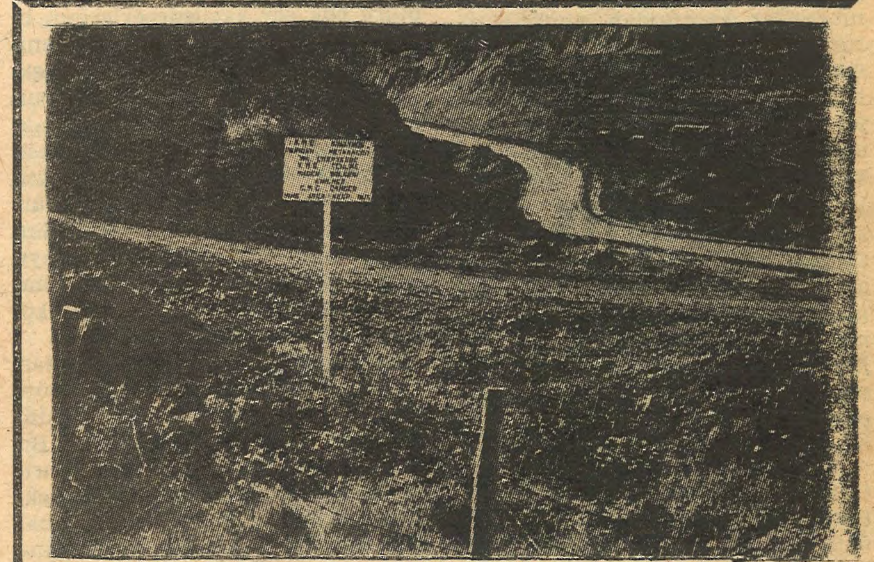
Eğer bugün gerçekçi ve devrimci bir açıdan Kıbrıs sorununu yorumlayamazsak, yerimizi ve tezimizi tam olarak belirleyemezsek kritik bir anda görevimizi yapamaz hattâ emperyalizmin oyununa bile düşebiliriz.

Örneğin, Kıbrıs'ta verilmekte olan mücadelenin özünü anlamadan, belki Türkiye, ABD ve Yunanistan'la karşı karşıya gelir ve neticede NATO'dan çıkılır düşüncesinden hareket ederek, NATO'ya bağlı Türkiye kuvvetlerinin Kıbrıs'a çıkmalarını her halükârda teşvik etmek, devrimci bir hareket olmaz. Çünkü ABD yakın bir gelecekte Kıbrıs'taki bağımsızlık isteyen güçleri yok etmek isteyeceği zaman kendisi yapmıyacaktır çıkarmayı. Kıbrıs halkları arasında bir iç çatışma yaratıp, bu işi kendisine bağlı iktidarlara yaptıracaktır. Böyle bir durumda Türkiye'de solun bağımsızlık hareketlerini bastıran NATO'ya bağlı güçleri tutması, teşvik etmesi her halde çok acı, çok utandırıcı olacaktır. Muhtemel küçük başarılarımız için, halkların bağımsızlık savaşlarıyla kumar oynanamaz.

Bağımsız Kıbrıs tezi basınımızda savunulmuştur. Sovyetler Birliğinin ve üçüncü dünya devletlerinin de bu tez, savundukları bilinmektedir. Ancak bağımsızlık tezinin kaynağı, gücü pek belirtilmemiştir. Bu tez nasıl vücut bulmuştur, gerçek savunucusu, sahibi hangi güçlerdir, açık olarak gösterilmemiştir.

Türk okuyucusunun nazarında «bağımsızlık» Kıbrıs içinde taraftarı olmayan bir tez gibidir. Bu tez sanki yalnız Komünist blok, Üçüncü dünya ve «yalancıktan» Makarios'un teziymiş gibi gösterilmiştir. Ve bağımsızlığın, Kıbrıs içinde samimî ve güçlü bir taraftarı olmadığı görüşü hâkim olduğu için Türkiye solu bağımsızlık yolunda işbirliği yapma gereğini duymamıştır. Olayları izlemek ve arada bağımsızlık «dilemekle» yetinmiştir.

Oysa bağımsız Kıbrıs görüşünün asıl gücü adanın içindedir. Bağımsızlık, AKEL partisinin tezidir. Kıbrıs'ın solu -partisinin idaresinde- Kıbrıs halklarının bağımsızlık savaşının öncülüğünü ve önderliğini yapmaktadr. Kıbrıs'ın sol AKEL Partisi Akdeniz'in en disiplinli, en bilinçli örgütlerinden biri ve hattâ birincisidir. (AKEL partisi için bak: «TÜRK SOLU» Aynı sayıda AKEL partisi genel sekreterinin Türk Halkına mesajı yer almaktadır.) 1959 yılında yapılan Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde AKEL'in desteklediği aday, Makarios'a karşı oyların % 40 ını almıştır. Bu yıllarda Makarios'un ne denli popüler olduğu da göz önünne alınınca AKEL'in gücü daha iyi anlaşılacaktır. (Sol bir partinin gücü oy

Geçen sayımızda İzmir Şirinyer'de 500 den fazla gecekondunun yıkılmasına karşı gecekondu halkı ve devrimci gençliğin ortak mücadelesini yazmıştık. Yuarıdaki resimde, yıkım sırasında evinden çıkmayan ve soba devrilmesi sonucu ayağı yanan kadına komşular yardım etmeye çalışıyorlar. Gecekondu yıkımı karşısında kadınlar da gençlikle birlikte yıkıma kar ı mücadele etmişler, gençleri neza.ete götüren polis arabalarının karşısına dikilmiş ve «kardeşlerimizi bırakmayız» diyerek arabaların önüne yatmışlardır. Devrimci gençlikle geniş halk yığınları arasındaki bağlar, her geçen gün kuvvetlenmekte ve halk düşmanlarına koru salmaktadır.

Ana Hatlarıyla Kıbrıs'taki son durum

Dünya halklarının emperyalizme karşı vermekte oldukları Ulusal Kurtuluş savaşlarının ağırlık merkezi her geçen gün Ortadoğu'ya doğru kaymaktadır. Bu kaymaya paralel, Kıbrıs sorunu da emperyalizm ve ezilen uluslar açısından bir okadar daha önem kazanmaktadır. Şöyle ki;

— Emperyalizm Ada üzerindeki üslerine ve imtiyazlarına sahip olmak istemekte; bunları gerektiğinde Ortadoğu'daki savaşlarda direkt olarak kullanmak; ve bu bölgelerden sökmek zorunda kaldıklarını da «şimdilik» en emin yer bulunan Kıbrıs'a taşımak istemektedir.

— Ezilen uluslar ise, Kıbrıs'ın emperyalizm tarafından kendi ulusal kurtuluş savaşlarını bastırmak için kullanılamıyacak bir statüde, dost bir devlet olarak kalmasını istemektedir.

Kıbrıs'ın Türk ve Rum halkları hiç kuşkusuz ülkenin Ortadoğu savaş alanı içerisine girmesini istememektedirler. Halkların tek istediği; ikinci sınıf vatandaş muamelesi görmemek, tüm halkların özgürlüğünü ve eşitliğini öngören Gerçekten Demokratik ve halkçı bir düzen içerisinde; kendi geleceklerini özgürce saptamak hakkına sahip olarak; halk düşmanları tarafından sömürülmeden, barış ve güvenlik içerisinde, insanca yaşamaktır.

Bu amaçlara ulaşmak için halklar kendi potansiyellerinin gayrî millî ve işbirlikci egemen çevreler tarafından istismarını önliyememiş ve iki kez emperyalist çıkarlar için silâhlı mücadeleye itilmişlerdir. 1955 ve 1963 mücadeleleri Bu mücadeleler emperyalizm tarafından tezgâhlanıp, işbirlikçileri vasıtasıyla yürütüldüğü ve halklara empoze edilmiş çağ dışı, ütopik ülküler -Enosis ve Taksim- taşıdığı için halklara dönük hiçbir sonuç vermemiştir. Sadece egemen- işbirlikçi çevrelerin güçlenmesi ve halkların yıpranmasıyla birlikte, emperyalizme karşı olması gerekli güçlerin bölünmesini sağlamış; aralarına yıkılması güç kin duvarları örmüştür.

1967'den buyana Ada'da toplumlar arası görüşmeler safhasına geçilmiş, çatışmalar da durmuştur.

Görüşmeler büyük bir gizlilik içerisinde ve hiç bir olumlu açıklamada bulunulmadan devam ededursun; emperyalizmin görüşmelerin temel ilkesi olması gereken «Bağımsız Kıbrıs» tezini ajanlar vasıtasıyle sabote etmek için faaliyete geçtiğini görmekteyiz. Çünkü, bağımsız Kıbrıs tezinin kökleşmesi emperyalizmin Ada'daki çıkarları için kısa vadede büyük bir tehlike teşkil edebilir.

Bugün Uluslararası emperyalizmin Ortadoğu'daki aracı Siyonizm, Arap halklarının dengeyi kendi lehlerine değiştirmesi karşısında görevlerini yerine getirebilmek için daha açık destek beklemektedir. Bağımsız Kıbrıs devleti kendi ülkesinden böyle bir desteğin yapılmasına imkân veremez. Emperyalistler, Kıbrıs'ın bu gibi davranışlara engel olamıyacak bir statüde olmasını arzulamaktadırlar. Bunun için de, en uygun çözüm yolu olarak her iki toplumun da millî hislerini okşayacak ve Enosis ile Taksim olarak yorumlanabilecek NATO çerçevesinde bir çözümü, empoze etmek istemektedir.

Makarios yönetimi bugün, görüşmeleri bir cepheden destek alarak yürütmektedir. Makarios'u destekleyen cephedeki güçler Kıbrıs'ın bağımsızlığı asgarî müştereğinde birleşmektedirler. Yalnız, bu cephede uzun vadede Enosis'e ulaşmak isteyenler de vardır. Bugünkü şartlarda Enosis'e varmanın mümkün olmadığı görüşü ağır basmaktadır.

Makarios cephesinin dışında kalan, dışa bağımlı ve fanatik unsurlar patronlarından aldıkları emirlere göre bu cepheyi bölmek için bir yıldan beri durmadan çalışmaktadır. MİLLÎ CEPHE» adındaki yeraltı örgütü içinde toplanan bu şövenist ve dışa bağımlı unsurların gerçek nitelikleri; ve son faaliyetleri dikkatle incelendiğinde emperyalizmin Kıbrıs'ta oynamakta olduğu oyunlar kolayca anlaşılmaktadır.

Millî Cephe'yi kuran ve besliyen Yunan Cuntasıdır. Cunta'nın ise göbeğinden Amerika'ya bağlı olduğundan kimsenin şüphesi yoktur. O halde Millî Cephe CIA.nın dışında düşünülemez. Dolayısıyle Millî Cephe'ye atfedilen bir takım olaylarda ve son Makarios a yapılan suikastta emperyalizmin baş rolü oynadığını düşünmek ve söylemek hiç de hatalı olmasa gerek.

Bütün bu gelişmeler, hergün değişen dünya dengesi içerisinde emperyalizmin, bugün için Kıbrıs'ta üçüncü bir Türk - Rum çatışmasını istemediğini göstermektedir. Çünkü, bugün yapılacak üçüncü bir çatışmanın kendi kontrolünden çıkararak NATO müttefiki olan Türkiye ve Yunanistan'ı harbe kadar sürükleyebileceğini daha önceki deneyler - Erenköy ve Geçitkale olayları - göstermiştir.

Ama, emperyalist devletlerin ve onların yerli işbirlikcilerinin getireceği çözüm hiçbir zaman sürekli olmıyacaktır. Emperyalizm kendi menfaatleri gerektirdiği anda eskiden yaptığı gibi, iki toplumu yeniden çatıştıracaktır.

Bize düşen görev; geçmişte olduğu gibi emperyalizmin oyunlarına gelmemek; içimizde arzu edilen gerçek birliği kurabilmek için, birliği bozucu vurgunlara, suiistimallere ve halkın kötü hayat şartlarına son vermek; Kıbrıs'ın bağımsızlığını yürekten ülkü edinerek, bu bağımsızlık içerisinde halkımızın tüm menfaatlerini korumaktır.

---

la ölçülemiyeceğini biliyoruz. Aslında doğru politik çizgisi, disiplini ve tecrübesiyle AKEL bu oy oranının ifade edebileceğinden çok daha güçlüdür.) O yıllarda AKEL'in tezi, emperyalist güçlere karşı bağımsızlıktan yana güçlerle bir geniş cephe kurmaktı. Bu tezin doğruluğunu ve önemini TÜRK SOLU okuyucusu çok iyi takdir edecektir. Ancak soldan ürken Makarios ve rumların sağ kanadı, geniş cephe görüşünden o güne kadar kaçınmışlardı. Yunanistanın dümen suyunda ve ENOSİS'ten yana olan sağ, emperyalizmi diplomatik yollarla yeneceğini ummuştu. Bu gerçekleşemeyince AKEL'in baştan beri savunduğu geniş cephe politikası uygulanmış, emperyalizme karşı verilen savaşta sol ve bağımsızlıktan yana güçler bu ittifakta yan yana yürümüşlerdir.

Bu ittifakın lideri Makarios'tur. Ancak bugün Makarios, ne solun, ne de sağın lideridir; Makarios yalnız bu ittifakın başıdır. Kıbrıs solu, kendi örgütünü ve bağımsızlığını muhafaza etmektedir. Makarios'u, bağımsızlıktan yana olduğu nisbette, bu yolda birleştirici olduğu nisbette tutmakta, desteklemektedir.

Kıbrıs solu, geniş cephe politikasıyla, bir yandan halkı ortak düşmana karşı -emperyalizme karşı- birleştirir bilinçlendirirken, öte yandan da sağın temellerini sarsmağa çalışmıştır.

Emperyalizmin Kıbrıs'taki garantisi ise, Yunan ve Türkiye ordularıdır. Amerikan etkisindeki iktidarların ordusu adadayken, bağımsızlık her an engellenebilirdi. Ayrıca Grivas gibi bir emperyalist uşağının varlığı ve nüfuzu da sola karşı bir emniyetti. Makarios tarafından temsil edilen geniş cephe, Grivas'ı tam olarak ekarte etmesini ve NATO ordularını da önemli derecede azaltmayı başarmıştır Bunlar, solun ve bağımsızlıktan yana güçlerin zaferleridir.

Bugün Kıbrıs'ta sıkılan kurşunlar, sağın ve emperyalizmin karşı hücumudur.

Makarios, sağcı örgüt «Millî Cephe» tarafından ENOSİS istemediği için hain ilân edilmekte, öldürülmek istenmektedir. ENOSİS isteyen cumhurbaşkanı adayları, bağımsız Kıbrıs isteyen Makarios a karşı çıkarılmaktadırlar. Yani yukarıda da söylediğimiz gibi, Kıbrıs'ta verilmekte olan mücadele, bağımsızlık isteyen güçlerle, Kıbrıs halklarını, emperyalistlerin ağına düşürmek isteyenlerin mücadelesidir.

Bu mücadelede Kıbrıs Türklerinin yeri, bağımsızlık isteyen güçlerin yanıdır. Türkler ENOSİS istemeyen AKEL partisinin yanında olmalıdır. Bu davranış hem Kıbrıs Türklerinin millî dâvasına uygundur (Şoven yunan idaresi altına düşmemek için gereken bir eylemdir) , hem de, son tahlilde, dünya proletaryasının, ezilen halkların çıkarına en uygun davranıştır.

Kıbrıs Türklerinin bu ittifakı kurmamaları için çalışanlar emperyalistler ve uşaklarıdır. Bu ittifakın kurulmaması ve Türk ve Rum halklarının arasını bozmak için ellerinden geleni yapmışlar ve hâlâ da yapmaktadırlar. «Böl ve hükmet» politikası en klâsik görüntüsüyle hâlâ başarı ile yürürlüktedir Kıbrıs'ta. Camilerde esrarengiz bombalar patlatılmakta, bilinmeyen kimseler Türkleri ve Rumları katletmekte ve iki halk arasında düşmanlığı, kini, bölünmeyi beslemektedirler.

Bağımsız ve demokratik bir Kıbrıs'ın kurulmasına çalışan Kıbrıs'lı Türklere, emperyalistlere uşaklık eden Türk liderler tarafından iftira edilmekte, tehdit edilmekte ve hattâ katledilmektedirler. (Bak, Aydınlık; sayı: 10, Kıbrıs Meselesi).

Bu durumda devrimcilerin görevi açıkça bellidir. Sahibinin gözünün içine bakan sadık köpekler gibi, Sam amcanın dolarına bakan politikacılardan bir şey beklenemez. Kıbrıs sorunu, Kıbrıs halklarının mücadelesi ile çözülecektir. Bu uzun bir mücadele olacaktır.

Ancak bugünkü aşamada tutulacak yol bellidir: bağımsız -NATO dışında, üslerden arınmış- ve demokratik bir Kıbrıs için gerekli ittifakları kurmaktır. Bu ittifaklar ve anti-emperyalist cephe kurulduğu nisbette Kıbrıs halkları başarı sağlayacaklardır.

Devrimciler, Kıbrıs'lı Rumlar arasındaki bugünkü mücadeleyi izlemekle -Denktaş misali- yetinemezler. Bu mücadele, Kıbrıs'lı Türklerin ve dünya proletaryasının çıkarı ile doğrudan doğruya ilgilidir. Devrimciler, eyleme girmeli ve taraf tutmalıdırlar. ENOSİS'çi Nikos Samson ile Makarios, Türklerin nazarında «birbirinden farksız iki Rum» sayılamaz. Makarios bugün bağımsızlık isteyen anti-emperyalist cephenin lideridir ve Kıbrıs Türkleri bu aşamada Samson'a karşı Makarios'u desteklemelidirler.

Bu destek, Makarios'un güvenilemiyecek bir kişi olduğu hiç bir an akıldan çıkarılmadan, her an emperyalistlere teslim olabileceği ve bağımsızlık idealine ihanet edeceği unutulmadan sağlanmalıdır. Bağımsızlık elde edildikten sonra, bağımsızlığı muhafaza etmek ve gerçek bir demokrasi uygulamak isteyecek güçlerle, ENOSİS veya başka bir yolla halka ihanet etmek isteyeceklerin mücadele etmeleri gerekebileceği de unutulmamalıdır.

Marksizmin gelişmesinin

Marksizmin Burjuvazi tarafından tahrif edilmesi ve devrimci safların bu yolda parçalanmak istenmesi üzerine Lenin tarafından 1910 da yazılan bir makaleyi okurlarımıza sunuyoruz

Kendisinden ve ünlü arkadaşından söz ederken Engels, bizim öğretimiz dogma değil eylem kılavuzudur, demişti. Bu klasikleşmiş deyiş, Marksizmin çoğu kere gözden kaçırılan asıl yanını olanca bir güç ve anlamlılıkla belirtiyor. Bunu gözden kaçırmakla da Marksizmi tek yanlı, biçimi bozulmuş ve cansız bir şeye döndürmüş oluyor; onu diri ruhundan yoksun kılıyor, temel teorik formülleştirmelerini - diyalektiğini, çelişkilerle dolu ve herşeyi kapsayan tarihsel gelişmeye ilişkin doktrinini - temelinden yıkıyor; çağın, tarihin her yeni dönemiyle değişebilecek kesin uygulama görevleriyle bağını koparıyoruz.

Gerçekten de zamanımızda Rusya'da, Marksizmin kaderi ile ilgilenenler arasında Marksizmin tam da bu yanını gözden kaçıran kişilere sık sık raslıyoruz. Oysa, son yıllarda Rusya'nın durumu - eylem koşullarını ve dolayısile de eylemin amaçlarını - doğrudan doğruya ve en kesin şekilde belirleyecek âni değişiklikler geçirmiş olduğunu herkesin açıkça görmesi gerekir. Tabii, sınıflar arasındaki temel ilişkiler değişmemiş olarak kalıyorsa tarih dönemleriyle değişmeyen genel ve temel amaçların sözünü etmemekteyim. Rusyada ekonomik (ve ekonomik olmakla da kalmayan) evrimin genel eğiliminin, Rus toplumunun türlü sınıfları arasındaki temel ilişki gibi, örneğin, altı yıl boyunca değişmemiş olduğu açıktır.

Oysa bu dönem sırasında hemen önümüzdeki eylemin amaçları, tıpkı somut ve sosyal politik durum gibi çok keskin bir şekilde değişmiştir ve **bunun sonucu**, yaşayan bir doktrin olmasından dolayı Marksizmde de **çeşitli** yanlar **ister istemez** ortaya çıkmıştır.

Bu düşünceyi daha da durulaştırmak için, geçen altı yıl içindeki somut sosyal ve politik durumdaki değişmeyi gözden geçirelim. Derhal üçer yıllık iki dönemi ayırt ediyoruz: tahminen 1907 yazı ile son bulan bir dönemle, 1910 yazıyla son bulan diğer bir dönem. Ilk üç yıllık dönem, salt teorik bakımdan düşünülürse, Rusya'da devlet sisteminin esas çehresindeki hızlı değişikliklerle kendisini gösterir; bu değişmelerin seyri tabii ki çok düzensiz, her yana yalpalamaları da çok büyüktü. «Üst yapı»daki bu değişmelerin sosyal ve ekonomik temeli, Rus toplumunun **bütün** sınıflarının en **değişik** alanlarda (Duma içindeki ve dışındaki faaliyet, basın, sendikalar, toplantılar ve başkaları) tarihte sık görülmeyecek açık ve kitle çapındaki eylemiydi.

İkinci üç yıllık dönem tam tersine «sırf teorik «sosyolojik» bakımdan ele almakla yetinmediğimizi tekrarlayalım» neredeyse durgunluk derekesine varacak kadar yavaş bir evrimle kendisini gösterir. Devlet sisteminde hiçbir önemli değişiklik olmamıştı. Önceki dönemlerde bu eylemlerin içinde gelişttikleri «arenalar»ın çoğunda **sınıfların** açık ve değişik eylemlerine zor raslanıyordu.

İki dönem arasındaki benzerlik, her ikisinde de Rusya'nın kapitalist evrim geçirmesidir. Bu ekonomik evrimle, bir takım feodal ve ortaçağ kurumlarının varoluşu arasındaki çelişki, ortadan kalkmamıştı. Olduğu gibi almış; yumuşamamış, üstelik kimi kurumların kısmen burjuva nitelik kazanmasıyla da iyice ağırlaşmıştı.

İki dönem arasındaki ayrılık ise, birincisinde, yukarıda sözü geçen hızlı ve düzensiz değişmelerden tam olarak ne sonuç çıkacağı sorununun tarih yapacak önem taşımasıdır. Bu değişmelerin içeriği, Rusya'nın evriminin kapitalist niteliği nedeniyle ister istemez burjuva olacaktı; oysa bir burjuvazi vardır, bir de (başka bir) burjuvazi vardır. Az çok ılımlı bir liberalizmi öğütleyen orta ve büyük burjuvazi, sınıfsal durumu nedeniyle keskin değişmelerden korkuyor, hem tarım sisteminde hem de politik «üst yapı» da eski kurumların büyük kalıntılarını muhafazaya çaba gösteriyordu. Esasen «kendi el emeği» ile yaşayan köylülük ile içiçe örülü kır burjuvazisi, ister istemez **değişik** bir türde olan burjuva reformları için, ortaçağ kalıntılarına çok daha az yer bırakacak reformlar için çaba gösterecekti. Ücretli işçiler, çevrelerinde olup bitenleri bilinçli olarak anladıkları ölçüde iki farklı eğilimin bu çatışmasına karşı tutumlarını saptamak zorundaydılar. Her iki eğilim de burjuva sisteminin çerçevesi içinde kalmış, o sistemin büsbütün farklı biçimlerini, büsbütün farklı gelişme oranlarını, giderek artan etkisinin farklı derecelerini yansıtmışlardı.

Böylece birinci dönem, zorunlu olarak Marksizmin genellikle taktik sorunları diye bilinen sorunlarını -hem hiç de tesadüfi olmadan- öne çıkardı. Bu sorunlar üzerindeki çekişmelerin ve ayrılıkların, «aydınlar» arasındaki çelişmelerden oluştuğu, türlü **vekhi** - istlerin (*) düşündükleri gibi «olgunlaşmamış proletarya üzerindeki nüfuz mücadelesi», «aydınların proletaryaya uyumunun» bir ifadesi olduğu kanısından daha yanlış bir şey yoktur. Tam tersine Rusya'nın burjuva gelişmesindeki iki ayrı eğilimin çatışmasına kayıtsız kalmayışı sırf bu sınıfın olgunlaşmış olmasından ileri geliyordu ve bu sınıfın ideologları bu farklı eğilimlere (doğrudan doğruya veya dolaylı olarak, doğrudan doğruya veya ters yansımayla) uyan teorik formülleştirmeler sağlamaktan geri durmadılar.

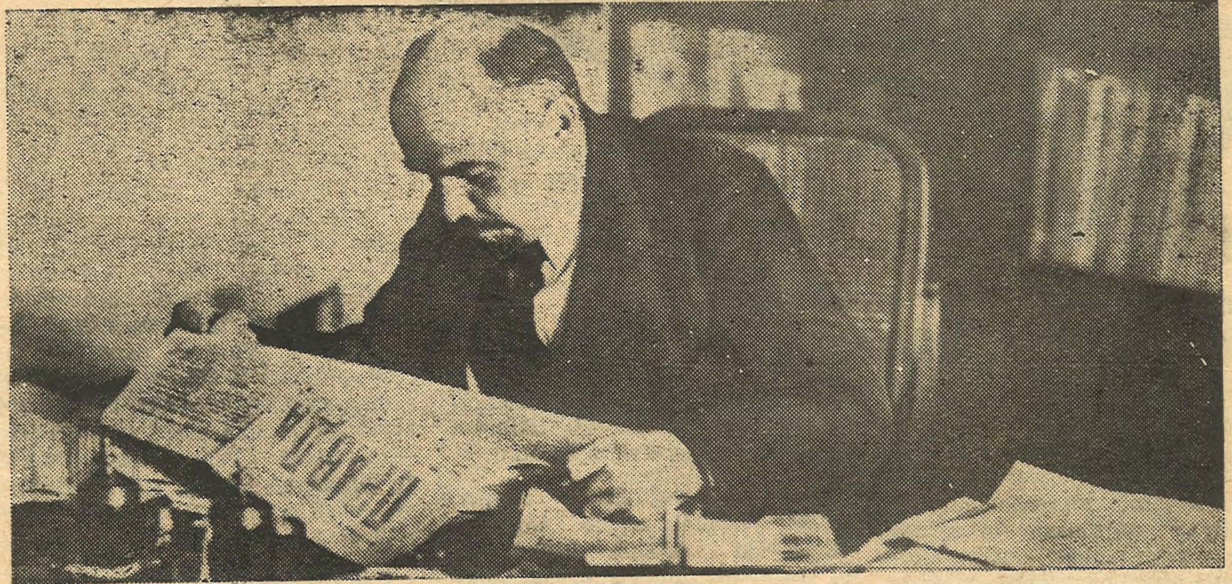
İkinci dönemde Rusya'daki burjuva gelişmesinin farklı eğilimleri arasındaki çatışma «kalınkafalar» (**) tarafından bu **her iki** eğilim de ezildiği, geri püskürtüldüğü, bastırıldığı ve şimdilik boğulduğu için günün sorunu olmaktan çıkmıştı. Ortaçağlı kalınkafalar, ön planı işgal etmekle kalmayıp ayni zamanda burjuva toplumunun en geniş kesimlerini **vekhi**-ist duygularla, karamsarlık, ve döneklik duygularıyla doldurup taşırmışlardı. Yüzeyde görülen, eski düzenin iki yeniden düzeltme yöntemi arasındaki çatışma değil, her türlü reforma güvenin yitirilmesi, bir «ağlaşma» ve istiğfar duygusu, toplum düşmanı doktrinlere aşırı tutkunluk, mistisizm merakı ve benzerleriydi.

Bu inanılmayacak kadar ani değişme ne rasgeleydi, ne de sırf «dış» baskının sonucuydu. Bir önceki dönem, halkın politik sorunlara kuşaklarca ve yüzyıllarca uzak durmuş ve yabancı kalmış tabakalarını öyle derinden harekete

n bazı özellikleri

V. İ. Lenin

geçirmişti ki «tüm değerlerin yeniden değerlendirilmesi», temel sorunların yeniden incelenmesi, teoriye, öze ilişkin olanlara, politikanın ABC'sine karşı doğal ve kaçınılmaz yeni bir ilgi uyandırmıştı. Uzun uykularından birden uyanıp da son derece önemli sorunlarla yüz yüze gelen milyonlar bu düzeyde uzun süre duramazlardı. Şöyle bir soluk almadan, öze ilişkın sorunlara dönmeden, eşi olmadık zenginlikteki dersleri «sindirmekte» kendilerine yardımcı olacak eşsiz genişlikteki kitlelerin, bu kere daha sağlam, daha bilinçli, daha emin ve daha inatçı şekilde yeniden ileriye doğru yürümesini mümkün kılan yeni bir eğitim olmadan devam edemezlerdi.

Tarihsel gelişmesinin diyalektiği öyleydi ki, birinci dönemde günün sorunu ülkenin yaşayışının her alanında acil reformların yapılmasını sağlamaktı. İkinci dönemde bu, deneylerin eleştirici gözle incelenmesi, daha geniş tabakalarca benimsenmesi, demek yerindeyse, alttaki toprağa, çeşitli sınıfların geri planlarına sızmasıydı.

Marksizm cansız bir dogma, sonsal, bitmiş ve hazıra yapılmış değişmez bir doktrin değil de, tam bir yaşayan eylem kılavuzu olduğu içindir ki, sosyal yaşamın koşullarındaki âni değişmeyi zorunlu olarak yansıtır. Bu, derin parçalanmada ve birliğin bozulmasında, bocalamanın her biçiminde, sözün kısası Marksizmin ciddî bir iç bunalımında yansımıştı. Bu dağılmaya azimle karşıkomak, Marksizmin esaslarına azimle ve inatla sarılmak gereği tekrar günün sorunu haline geldi. Önceki dönemde kendi amaçlarını formüle etmede Marksizmden vazgeçemeyen sınıfların çok geniş kesimleri, Marksizmi son derece tek yanlı ve sakat bir biçimde benimsemişlerdi. Bazı «şiarları», bazı sorunların cevaplarını, bu cevapların özünü oluşturan Marksist ayıraçları anlamaksızın papağan gibi ezberlemişlerdi. Toplumsal yaşamın çeşitli bütün alanlarında «tüm değerlerin yeniden değerlendirilmesi», Marksizmin en soyut ve genel felsefe esaslarının «yeniden gözden geçirilmesine» yol açtı. Burjuva felsefesinin etkisi türl ütürlü renk ayırımlarıyla Marksistler arasında başlayan Mach'cı salgında dile geldi. Papağan gibi ezberlenip de anlaşılmamış ve iyice düşünülmemiş «şiarları»n tekrarlanması, boş gevezeliğin yaygın egemenliğine yol açtı. Bunun uygulamadaki ifadesi, dobracı veya sıkılgan «otzovizm» (⁂) gibi Marksizme kesin kes aykırı küçük burjuva eğilimlerinin veya otzovizmin Marksizmin «meşru bir ton farkı» olarak kabul edilmesiydi.

Öte yandan **Vekhi**-ism ruhu, burjuvazinin çok geniş kesimlerini kaplamış bulunan döneklik ruhu Marksist teori ve uygulamayı «ılımlı ve sahih» yollarda sınırlayacak eğilimin içine de sızdı. Burada Marksizmden arta kalan topu topu «hiyerarşi», «hegemoya» ve benzerleri gibi kanıtlara giydirmekte kullanılan ifade biçimiydi ki, bu baştan aşağı liberalizm ruhu ile dolup taşıyordu.

Bu makalenin amacı, tabii ki bu kanıtları incelemek olamaz. Sırf bunlardan şöylesine söz açmak, Marksizmin geçirmekte olduğu bunalımın derinliği ve bunun şimdiki dönemin tüm sosyal ve ekonomik durumla ilişkisi konusunda yukarıda söylenmiş olanları açıklamaya yeter. Bu bunalımın ortaya çıkardığı sorunlar bir yana bırakılamaz. Bunları gevezelikle geçiştirmeye kalkmaktan daha vahim ya da ilkesiz birşey olamaz. Bu nalımın derinliğini ve Marksizmin muhtelif «yol arkadaşlarına» burjuva etkisinin yayılması yüzünden iki yandan da tahrif edilmekte olan teorik temellerinin ve temel önermelerinin savunulması için bununla mücadele etmek gereğini anlamış bulunan bütün Marksistleri bir araya toplamaktan önemli bir şey olamaz.

İlk üç yıl, sosyal yaşama bilinçli bir katılmayı teşvik etmişti; birçok durumlarda şimdi ilk olarak Marksizmle tanışmakta olan geniş kesimlerin bilinçli olarak katılmasını teşvik etmişti. Burjuva basını bu konuda öncekinden çok daha aldatmacalı bir sürü konuyu allayıp pullamakta ve bunları çok daha geniş ölçüde yaymaktadır. Marksist saflardaki dağılma özellikle bu durumda tehlikelidir. Bu yüzden şimdiki durumda bu dağılışın kaçınılmazlığına ilişkin nedenleri anlamak, bu dağılmaya karrşı tutarlı mücadele için safları sıklaştırmak, kelimenin en yalın ve en tam anlamıyla Marksistlere düşen çağ görevidir.

Zvezda No. 2
23 Aralık 1910
İmza V. Ilyin

(*) **Vekhi-istler : Moskova'da 1909 baharında yayınlanan N. Berdayev, S. Bulgakov, P. Struve, M. Gerschenson ve karşı devrimci liberal burjuvazinin öbür temsilcilerinin makalelerini içeren** Vekhi (Sınır direği) **başlıklı bir Kadet senpozyumuydu. Rus aydın çevresi üzerine makalelerde** Vekhi **yazarları Rus Sosyal Demokrasisinin V. G. Belinsky ve N.G. Chernishevsky dahil devrimci-demokrat önderlerini küçük düşürmeye çalıştılar 1905 devrimci hareketini kötülediler ve Çarcı hükümete «süngüleri ve zindanları ile» burjuvaziyi «halkın gazabından» kurtarmış olmasından ötürü şükranlarını bildirdiler. Aydınların otokrasiye hizmet etmesini istediler.** Lenin Vekhi **programının felsefe ve politikasını, Yüz Siyahların gazetesi** Moskovskiye Vedemosti **ile oranladı ve makalelerden oluşan cildi «demokrasiye dönmüş gerici bir çamur tufanından başka bir şey olmayan»,** «bir liberal döneklik ansiklopedisi» **diye adlandırdı.**

(**) **Rus politik literatüründe aşırı gerici toprak sahibi unsurlara verilen ad.**

(⁂) Otzovizm, **Rusça geri çağırma anlamına gelen** otozvat'tan **gelir. 1905-1907 Devriminin yenilgisinden sonra Bolşeviklerin bir bölüğü içindeki oportünist eğilim. (Bogdanov, Alexinsky, Lunacharsky ve öbürleri.) Otzovistler, Sosyal Demokrat miletvekillerinin Devlet Duma'sından geri çağırılmasını istiyerek ve sendikalarla öbür legal emekçi örgütlerinde çalışmayı red ederek legal eylem biçimlerine karşı çıkmışlardı.**

Önemli bir belge olan "Lefke Raporu„nu (yayınlamağa devam ediyoruz)

Toprak sahipleri ile C.M.C. arasındaki diğer bir huzursuzluk da, toprak satışı ile ilgilidir. Bu konuya tam teşhis koyabilmek için, C.M.C.'nin Türk topraklarına niçin ihtiyaç duymakta olduğunu bilmek gerekir. C.M.C. satın aldığı Türk topraklarını dört maksat için kullanmaktadır.

1. Havuz yapmak için..
2. Toprak dökmek için...
3. Altındaki madeni almak için.
4. Üzerine yol yaparak geçit olarak kullanmak için.

Lefke sorunu üzerine yazılan ve Kıbrıs gazetelerinde çıkan yazılarda, **«Kıbrıs Türk Toplumunun Toprak Politikasının Lefke'de iflâs ettiği»** belirtilmiş, binlerce dönümlük toprağın yabancılara satıldığına, eninde sonunda bu toprakların Rumlara kalacağına parmak basılmıştır.

Ne var ki, Geçici Türk Yönetiminin bir yetkilisi ile yaptığımız konuşmada, **«istimlâk edilen toprağın tekrar Türklere kalacağı» gerekçesi ile, bu tür bir iddianın geçersiz olduğu»** savunulmuştu.

Oysa bizim yaptığımız araştırmalar, **«istimlâk edilen toprağın tekrar eski sahibine iadesi»** gibi bir kaidenin maden araştırmalarında sözkonusu olmadığını, bu kaidenin sadece toprak reformlarında işlediğini ortaya koymuştur. Yani açıkcası, Maden Şirketinin maden araştırmaları için Türklerden satın aldığı araziyi, maden araştırmaları bittikten sonra tekrar Türklere iade etmesi veya satması konusunda hukuki bir zorunluğu yoktur.

Ve asıl işin kritik tarafı nedir biliyor musunuz?. İstimlâk doğrudan doğruya Rum Hükûmeti adına yapılmaktadır. Elimize geçen belgeler bu gerçeği doğrulamaktadır.

Örneğin, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin 13 Mayıs 1965 tarihli resmi gazetesinin 3 numaraları ekinde neşredilen iki emir, Lefke'de C.M.C. tarafından Türk toprakları üzerinde yapılan istimlâkların Rum Hükûmeti adına yürütüldüğünü ortaya koymaktadır. Sözünü ettiğimiz konular şu başlıkları taşımaktadır: **«1962, ZORLA MAL İKTİBAS KANUNU (SAYI 15/62)** ve **«1962, MALA EL KOYMA KANUNU (SAYI 21/1962)»**.

C.M.C. toprak elde etmek için temasa geçtiği Türklere gönderdiği mektuplarda, **«iktisabı yapan makam»** veya **«el koymayı yapan makam»** olarak **«Kıbrıs Cumhuriyetini»** göstermektedir.

Toprak satın alma konusunda da anlaşmalar mevcuttur.

Toprak konusunda uzun tartışma ve çekişmelere sebep olan bir arazi parçasının durumundan söz edelim:

İki kardeşe ait 350 dönümlük bir arazi... C.M.C., kendi maksatları için bu araziyi satın almak ister. Türk tapucuları getirtip kıymet takdir eder. Teklif edilen fiat: 8.000 Sterlin... Mal sahibi kabul etmez... Oysa arazi acilen C.M.C.'ye lâzım. Araziden geçirilecek bir yol ile Aplıç Karadağ'a bağlanacak, maden taşınacak. Geriye kalan kısmı da madeni üstten açarken çıkacak toprağı dökmek için kullanılacak. Yumurta kapıya dayanmış, işin gecikmeye tahammülü yok... C.M.C.'nin 12.000 Sterlin teklifide olumsuz cevap alır..

Bunun üzerine C.M.C. makinelerini getirtip yolu açıyor ve arkasından da posta ile gönderilen resmi formalar, yolun geçtiği kısımların C.M.C. adına Rum Hükûmeti tarafından istimlâk edildiğini bildiriyordu.

Konu Lefkoşa'ya getirildi. Lefkoşa'da Genel Komite mensupları önünde Lefke ve C.M.C. temsilcileri boşlukta kalan meseleleri tartışacaklar, çıkmazdaki konulara çare arayacaklardı. Önemli olan husus, istenecek fiatın bir mesnede dayanması idi..

Bu maksat için elde C.M.C. ile Lefke ürticileri arasında yapılmış bir anlaşma vardı. Anlaşma, kıraç araziyi değerlendirirken dönümüne 50 - 100 sterlin arası bir değer biçiyordu. Bu anlaşmanın hazırlanmasından tahminen bir yıl sonra, **«Teknik Tahmin Ekibi»** adı altında üç kişilik bir grup, 1965 anlaşmasını kaale almadan kıraç araziye 20 den 70 Sterline kadar değişen değerler takdir ediyordu..

Tekrar konumuza dönelim:

Genel Komite önünde yapılan tartışmalardan sonra, sözkonusu arazi için âdil fiat olarak 20.000 Ingiliz lirası tesbit edilmiştir... Genel Komite önüdeki tartışmalara katılan C.M.C. Müdürü, Lefke'de C.M.C. Genel Müdürünü 20.000 İngiliz lirası konusunda iknaya çalışadursun, mal sahibi Lefkoşa'nın yolunu tutarak bu kez 20.000'in üstünde taleplerde bulunmuştur... Ve pek tabiî ki bu konu çözümlenemiyen bir kördüğüm halini almıştır...

Bunun yanında, ayaküstü konuşmalar ve kahve sohbetleri sırasında, hem de maddi sıkıntısı ve bir

Yan sayfada üstte maden arazisinin girişi görülmektedir.

Raporda bahsi geçen işsizler kahvede otururlarken

ğımsızlık vererek ekonomik sömürüyü uzatma ve daha rahat hale getirme dizisinden Brazaville kongosuna da bağımsızlık verilmişti. Halkın uyanışı ve yurtsever aydınların emekçi sınıfların bilinçlenmesi yolunda gayretli çalışmalarıyla Brazaville Kongo'sunda her iktidar yerini daha ilerici bir iktidara bıraktı. İlk cumhurbaşkanının sendikalar hareketiyle devril mesiyle başa geçen Massamba Debat ülkenin bilimsel sosyalist ilkelere uygun bir devlet olmasına çalışılacağını söylemişti. Daha sonra şimdiki başkan Nguabi, ve Devrim konseyi yönetimi ele geçirmişti. Ülkenin adını Kongo halk Cumhuriyeti olarak değiştiren Nguabi yönetimi, birbirini süratle izleyen iktisadi ve kültürel reformlarla bağımsızlığın muhafazası ve sosyalizmin gerçekleştirilmesi yolunda ilerleneceğini açıklamıştı. Kongo'da, emperyalistleri ve onların desteğiyle yaşayan öteki Afrika devletlerinin yöneticilerini ürküten bu taahhütlere karşı tezgahlanan geçen haftaki darbenin bastırılması, Afrika'daki bağımsızlık ve demokrasi hareketlerinin geleceği konusunda, bütün dünyadaki ezilen halları sevindirmiş ve onların direnme gücünü artırmıştır.

Amerika'nın

"Güney-Doğu Asya Savaşı„

Uzun yıllar Vietnam'da kendi emperyalist çıkarları için bir ulusun özgürlüğünü engellemeye çalışan, fakat gün geçtikçe batağa giren ABD şimdi bu bölgede yeni oyunlar oynamak, savaşı yeni ülkelere kaydırmak istemektedir .ABD bunu yapmaya mecburdur. Bir yandan emperyalist sistemin yaşamasını temin zorunluluğu, öte yandan da askeri gerekler, ABDni Güney Doğu Asya'dan çıkmamaya zorlamaktadır. İşte bu yüzden geçen haftalar içinde ABD, şimdiye kadar «Vietnam Savaşı» sözü ederken «Güney Doğu Asya Savaşı» sözünü kullanmaya başlamıştır. Bu sözün pratikteki anlamı da gün geçtikçe belirtmekte, ABD bu bölgede her gün bir başka ülkede savaş kışkırtıcılığı yapmakta, her ülkede de daha şiddetli tepkilerle karşılaşmaktadır.

Amerika Vietnam'daki savaşı kaybetmektedir. Uzayan Paris görüşmeleri, Amerika'nın oyalama siyasetinin bir parçasıdır. Fakat gün geçmemektedir ki, Vietnam Milli Kurtuluş Cephesinin ve Kuzey Vietnam ordularının ileri mev ziler kazandığı haberi gelmesin.

Amerika Laos'daki savaşı kaybetmektedir. Patet Lao birlikleri her gün ilerlemektedir. Geçen hafta Patet Lao birlikleri, Laos'un Kuzey doğusundaki son hükümet üssü Loul Çen'e iki mil yaklaşmışlardır. Amerikan yetkilileri durumu «endişe verici» olarak nitelemişler, en önemli üs olan Şan Tung un tehdit altında olduğunu bildirmişlerdir. ABD, zaten aleyhine olan dünya kamuoyundan çekindiği için Laos'taki varlığını gizleme gereğini duymaktadır. Fakat geçen hafta pek çok ABD yetkilisinin ağzından, Laos'ta Amerikan Hava Kuvvetlerinin ve CIA (Merkezi Casusluk Teşkilâtı) görevlilerinin bulunduğu açıklanmış ve bu haberler yalanlanmamıştır. Laos'ta bulunan CIA ajanları, burada yaşayan Meo kabilesini askeri eğitime tabi tutmakta ve Amerikanın emperyalist çıkarları için cepheye sürmektedir.

ABD nin zor durumu, bu bölgede bulunan ve ümitlerini ona bağlayan öteki işbirlikçi yönetimleri telâşa düşürmüştür. Bunun sonucu olarak Tayland, Laos'a askeri yardım yapmaya başlamış, ordularının bir kısmını Amerikalı subaylar yönetiminde döğüşmek üzere Laos'a yollamıştır. Emperyalizmin ve işbirlikçilerinin bu telâşı sürerken, Patet Lao'nun bağlı olduğu siyasi örgüt «Laos Yurtsever Cephesi» daha önce yaptığı teklifte ısrar etmekte, Amerikanın Laos'daki bütün bombardımanı durdurmasından sonra, ilgili tarafların «Laos'un iç meseleleri» tartışmak üzere buluşmalarını istemektedir. Pabucun pahalı olduğu Amerikalı müttefiklerinden daha iyi gören Laos Başbakanı Suvvanna Fuma bu teklife yanaşmakta, fakat icazet alamadığı için kesin bir cevap verememektedir.

Kamboçya'da, tarafsızlık politikasından rahatsız olduğu devlet başkanını iş başından uzaklaştırarak işbirlikçi bir yönetimi iş başına getiren Amerika yenlecektir. Bunun belirtileri darbenin üzerinden henüz çok kısa bir zaman geçmiş olmasına rağmen görülmektedir. Amerika buradaki varlığını da saklama çabası içindedir. Fakat darbeyi yürütenlerin bilinen kimlikleri ve sızan haberler bu darbenin de bir CIA oyunu olduğunu ortaya koymaktadır. Pekin'de siyasi mülteci olarak bulunan eski devlet başkanı Prens Sihanuk, «... muhakkak surette gerçekleşecek olan, Amerikalı emperyalistlerin uşağı aşırı sağcılar kliğinin düşmesinden sonra, Kamboç halkına istifamı sunacağım. Böylece, Prens ve burjuvaların ve onların Amerikalı efendilerinin baskılarından kurtulacak olan Kamboç halkı, kendi içinden fayz alacak bir rejimi iş başına getirecektir.» demiş, bunun için savaşmak kararında olduğunu bildirmiştir. Bir «Kamboçya Milli ve Birleşik Cephesi», bir «Milli Birlik Hükümeti», Bir «Danışma Meclisi», bir de «Milli Birlik Hükümeti», Bir «Danışma Meclisi», bir de «Milli Kurtuluş Ordusu» kurulmasından yana olan Sihanuk, «Amerikalı emperyalistlere karşı mücadelenin ,emperyalizm aleyhtarı kardeş ülkelerin halk kuvvetleriyle birlikte yürütülmesi» gerektiğini söylemiştir .

Salı günü Pekin'de Kuzey Vietnam Başbakanı Fam Van Dong'la görüşen Sihanuk, yine aynı gün Kamboçyalıları ayaklanmağa çağırmış, «Memleketin gerek içinde gerek dışındaki binlerce Kamboçyalının Lon Nol, Matek ve Çeng Heng gerici kliğine ve bunların Amerikalı efendilerine karşı isyan bayrağı çekmekte gecikmeyeceklerine» inancını ifade etmiştir.

Kamboçya'dan güzel haberlerin gelmesi yakındır. Daha şimdiden işbirlikçi iktidar, bakanlık binaların ve önemli devlet dairelerini tanklarla muhafaza altına alacak kadar korkmaktadır.

Laos Vatansever Cephesi Merkez Komitesinin Küpler Ovası-Xieng Khoang Bölgesinin Kurtarılmasına ilişkin bildirisi

Laos Vatansever Cephesi Merkez Komitesi 28 Şubat'ta silâhlı kuvetler ve Xieng Khoang Eyaleti halkı tarafından Küpler Ovası - Xieng Khoang Bölgesinin kurtarılmasında kazandıkları büyük zaferi bildiren bir bildiri yayınlamıştır. Bildiri aynı zamanda bütün uluslarıyla Laos halkını Amerikan emperyalizmini ve uşaklarını yenmek, kurtarılmış bölgeleri kendi ulusal haklarını savunmak yolunda mümkün her çabayı göstermeye çağırmıştır.

Bildiri, devamla Nixon'un iş başına geçmesinden bu yana Johnon'un başlatmış olduğu Laos'a karşı tecavüz politikasını sürdürmekte ve tecavüz savaşını şiddetlendirmekte olduğunu belirtmektedir. Amerikan emperyalizmi ve uşakları Laos topraklarını rastgele bombalara ve zehirli kimyasal maddelere bularken Laos'un muhtelif vatansever kuvvetlerinin kontrolu altındaki kurtarılmış bölgelere karşı birçok «kemirme» saldırıları yapmışlardır. Geçen Ağustos'un büyük çapta «kemirme» saldırısında Amerikan emperyalizmi ve uşakları yaklaşık olara 50 tabur askerle binlerce suçortağı Thailand askeriniAmerikan hava kuvvetlerinin kütlevi desteği altında saldırıya katılmak üzere toplamışlardı. Bunlar Küpler Ovası - Xieng Khoang bölgesini işgal etmek ve onu Yukarı Laos'un tümünü «kemirmek», Laos'a karşı tecavüz savaşını daha da yoğunlaştırmak ve Çin Hindi ve Güney Doğu Asya ülkelerinin barış ve güvenliğini tehdit etmek üzere bir sıçrama tahtası haline getirmek yolunda bir bir girişimde bulundular.

Amerikan emperyalizminin ve uşaklarının saldırıları, bütün güçlüklerin, engellerin üstesinden gelerek düşmana karşı koyan, ülkeyi ve kurtarılmış bölgeleri savunan Laos silahlı kuvvetleri ve halk tarafından kararlı ve cesur karşı savunma saldırılarıyla karşılaştı. Xien Khoang Eyaletinin halkı döğüşerek Laos Halk Kurtuluş Ordusu ve vatansever tarafsız kuvvetlerle birlikte büyük bir zafer kazandı.

Küpler Ovası - Xieng Khoang bölgesindeki zafer Laos'un muhtelif vatansever silâhlı kuvvetlerinin büyüme ve gelişmesini ifade etmiş, kurtarılmış bölgelerin ve ülkenin savunmasında halk savaşının gücünü göstermiştir. Nixon Hükümetinin «Asyalıları Asyalılarla dövüştürme» siyasetinin ciddi yeniagisini ve Laos'ta tecavüz savaşını yoğunlaştırmak yolundaki Amerikan emperyalist tertibinin başarısızlığını gözler önüne sermiştir.

Ciddi yenilgilerini örtmek için Amerikan emperyalizmi ve uşakları Amerikan emperyalizminin B - 52'leri ile Küpler Ovası Xieng Khoang bölgesini gelişi güzel bombalarken «barış» hilesini öne sürmeye devam ettiler ve «Cenevre Konferansının yeniden toplanması» için yaygara kopardılar. Bununla birlikte bu meşum taktikler ancak Amerikan emperyalizminin harpçi ve saldırgan özellilerini daha da açığa vurabilir.

Laos'taki gerginliğin baş sebebi Amerikan emperyalist tecavüzüdür. Laos Vatansever Cephesi tekrar eder ki; Amerikan emperyalizmi tecavüzü sürdürür, Phouma ve Vientiane kliği Amerikan emperyaiizminin saldırgan köpekleri olarak hizmete devam ederlerse, ve Laos'a karşı tecavüz savaşı yoğunlaşması ve muhtelif vatansever kuvvetlerin kurtarılmış bölgelerine karşı «kemirme» saldırıları sürüp giderse, Laos halkıyla Laos'un muhtelif vatansever kuvvetleri bunları suç işledikleri her yerde cezalandırmak azmindedir ve onların kurtarılmış bölgelerin topraklarını işgal etmesine ya da Laos halkının kutsal egemenliğini ayaklar altına almasına asla izin verme yeceklerdir.

Laos halkı tarafından barışçı, bağımsız, tarafsız, demokratik, birleşik, güçlü ve müreffeh bir Laos uğrunda yapmakta olduğu haklı mücadele muzaffer olacaktır.

"Parti içindeki yanlış görüşlerin tasfiyesi„

bireycilik üzerine

(Geçen Sayıdan Devam)

5. Pasiflik: Bazı yoldaşlar, herhangi bir şey kendi isteklerine aykırı düştüğü zaman pasif hale gelir ve çalışmayı durdururlar. Bu, bazan liderliğin işlerin yürütümünü, görev dağıtımını veya disiplinin uygulanmasını doğru bir şekilde yapamaması gibi nedenlere bağlanabilirse de, esas olarak eğitim eksikliğine bağlanmalıdır.

6. Ordudan ayrılma isteği: Kızılordu'da mahallî çalışmalara aktarım için başvuran kişilerin sayısı artmaktadır. Bunun nedeni aynı zamanda: (1) Kızılordudaki hayatın maddî zorlukları, (2) uzun mücadelelerden sonra bitkinlik, ve (3) liderliğin işlerin yürütümünü, görev dağıtımını veya disiplinin uygulanmasını doğru bir şekilde yapamamasında aranmalıdır.

Düzeltme yöntemi, esas olarak bireyciliği ideolojik olarak doğrultmak için eğitimi güçlendirmektir. Daha sonra işlerin yürütümü, görevlerin dağıtımı ve disiplinin uygulanması doğru bir şekilde yapılmalıdır. Buna ilâveten, Kızılordu'nun maddî hayat şartlarını düzeltmenin yolları bulunmalı ve elde bütün imkânlardan maddî şartları düzeltmek için dinlenme ve rehabilitasyon amaçları için yararlanılmalıdır. Eğitim çalışmalarımızda bireyciliğin, sosyal kökeni itibariyle, küçük burjuva ve burjuva fikirlerinin Parti içinde yansıması olduğunu anlatmalıyız.

——o——

Serseri ve Zorba Çeteleri İdeolojisi Üzerine

Kızılorduda serseri zorba çeteler politik ideolojisinin meydana çıkmasının nedeni başıbozuk unsurların oranının yüksek olması ve Çin'de, özellikle güney illerinde büyük başıbozuk kitlelerin bulunmasıdır. Bu ideoloji kendini aşağıdaki şekillerde gösterir: (1) Bazıları politik etkimizi sadece başıboş gerilla eylemi vasıtasıyla artırmak istemekte, fakat onu üs bölgeleri kurmak ve halkın politik iktidarını tesis etmek yolundaki çetin görevleri yüklenerek artırmaya istekli olmamaktadırlar. (2) Bazıları, Kızılorduyu genişletiren mahalli Kızıl muhafızları ve mahalli birlikleri genişletmek ve böylece Kızılordunun ana güçlerini geliştirmek çizgisinden çok, «adam kiralama ve at satınalma» ve «kaçakları askere alma ve isyancıları kabuletme» * çizgisini izlemektedirler. (3) Bazıları kitlelerle birlikte çetin mücadeleler yürütmek için gerekli sabra sahip değillerdir ve sadece kentlere gidip doya doya yemeyi ve içmeyi arzulamaktadırlar. Serseri zorba çeteler ideolojisinin bütün bu belirtileri Kızılordunun esas görevlerini ifa etmesini ciddi olarak engellemektedirler; bu yüzden bu ideolojinin kökünün kazınması Kızılordu Parti örgütü içindeki ideolojik mücadelede önemli bir hedef teşkil eder. Huang Chao ** veya Li Chuang ** türünden zorbaların yöntemlerine günümüzün şartları altında izin verilemeyeceği anlaşılmalıdır.

Düzeltme yöntemleri aşağıdaki gibidir:

1. Eğitimi şiddetlendirin, yanlış fikirleri eleştirin ve serseri zorba çeteler ideolojisinin kökünü kazıyın.
2. Kızılordunun temel kesimlerinde ve yeni kaydedilen tutsaklar arasında serseri zihniyeti bertaraf etmek için eğitimi şiddetlendirin.
3. Mücadelede tecrübeli, aktif işçi ve köylüleri Kızılorduya çekip onun bileşimini değiştirin.
4. Militan işçi ve köylü kitleleri arasından yeni Kızılordu birlikleri meydana getirin.

Maceracılığın kalıntıları üzerine

Kızılordunu Parti örgütü, maceracılığa karşı mücadele vermiştir, fakat bu mücadele şimdilik yeterli bir dereceye ulaşmamıştır. Bu yüzden bu ideolojinin kalıntıları Kızılorduda halâ mevcutur. Bunların belirtileri: (1) subjektif ve obektif şartları gözönüne almadan (yapılan) kör eylem; (2) Partinin kent politikasının yetersiz ve kararsız uygulanışı; (3) özellikle yenilgi anlarında gevşek askeri disiplin; (4) bazı birliklerin ev yakma eylemleri ve; (5) her ikisi de maceracılık kokan kaçakları vurma bedeni ceza uygulamaları. Sosyal kökenleri itibarıyla, maceracılık lumpen - proleter ve küçük burjuva ideolojilerinin bir bileşimidir.

1. Maceracılığı ideolojik olarak kökünden kazıyın.
2. Maceracı davranışları kurallar, yönetmelikler ve tedbirlerle düzeltin.

* Bu iki Çin deyimi, Çin tarihindeki bazı isyancıların güçlerini genişletmek için uyguladıkları yöntemleri anlatır. Bu yöntemlerin uygulanmasında kaliteden çok sayıya önem verilmekte ve safları kabartmak için her çeşit insn, hiçbir ayırım yapılmadan saflara alınmaktaydı.

** Huang Chao, Tang hanedanının sonuna doğru kopan köylü ayaklanmalarının lideriydi. M.S, 875'te kendi bölgesi olan Tsaochow (şimdi Shantung'ta Hotse ilçesi) dan başlayark Huang silahlı köylüleri Imparatorluk kuvvetlerine karşı başarılı muharebelerinde yönetti ve kendini «Gökleri Fetheden General» ilân etti. Bir on yıl içinde Yellew, Yangtse, Huai ve Pearl ırmak vadilerindeki vilayetlerin çoğunu eline geçirip KWangsi'ye kadar uzandı. Sonunda Tungkuan geçidini aştı ve Imparatorluk başkenti Changan (şimdi Shensi'de Sian)'ı zaptetti ve Chi imparatoru olarak taç giydi. Iç ayrılıklar ve Tang kuvvetlerinin Han olmayan kabile müttefiklerinin saldırıları karşısında Huang, Changan'ı terketmek ve (daha sonra) intihar ettiği kendi bölgesine çekilmek zorunda kaldı. Onun yürüttüğü on yıllık savaş, Çin tarihindeki köylü savaşlarının en ünlülerindendir. Hanedan tarihçileri, «ağır vergiler ve yükümlülükler altında ezilen bütün halkın onu destekledi ğini» yazarlar. Fakat, hiçbir zaman nisbeten yerleşik üs bölgeleri kurmayıp sadece başıboş bir savaş sürdürdüğü için «serseri zorba çeteler» adını almıştı.

** Kral Chuang Li Tzu-cheng (Herkese-Meydan - Okuyan Kral) - kısa adıyla Li Chuang - kuzey Shensi'deki Michih'in yerlisi olup, Ming hanedanının yıkılışına yolaçan köylü ayaklanmasının lideriydi. Ayaklanma ilkönce 1628'de kuzey Shensi'de başladı. Li, Kao Ying-hsiang tarafından yönetilen kuvvetlere katıldı, Honan ve Anhwei boyunca ve geriye tekrar Shensi'ye doğru sefere çıktı. 1636'da Kao'nun ölümünden sonra Li onun yerini aldı, Kral Chuang oldu ve Shensi, Szechuan, Honan ve Hupeh vilayetlerinin içinde ve dışında mücadele etti. Sonunda Imparatorluğun başkenti Peking'i 1644'te zaptetti ve bunun üzerine son Ming imparatoru intihar etti. Kitleler arasında yaydığı ana slogan «Kral Chuang'ı destekleyin ve tahıl vergisi ödemekten kurtulun» du. Kendi adamları arasında disiplini yerleştirmek için yaydığı başka bir slogan şöyleydi: «Herhangi bir cinayet babamın öldürülmesi, herhangi bir ırza tecavüz anama saldırı demektir.» Böylece (Li) kitlelerin desteğini kazandı ve hareketi bütün ülkede cereyan etmekte olan köylü ayaklanmalarının mihrakı haline geldi. Li de hiçbir zaman nisbeten yerleşik üs bölgeleri kurmadan dolaştığı için sonunda Ching işgalcileri ile birleşip Li'nin üzerine or tak bir saldırı düzenleyen, Ming hanedanının hain generali Wu San-kuei tarafından yenilgiye uğratıldı.

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi: Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi: Binbirdirek Mah. Klod Farer Cad. 6/6 İstanbul. Telefon: 27 39 61 * Ankara Temsilciliği: Ahmet Say * Dizgi: Yüksel, Baskı: Dilek Matbaası * İstanbul Dağıtımı: Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel.: 27 89 49 * Anadolu Dağıtımı: GA.ME.DA * Yıllık Abonesi: Yurt İçi: 40 TL., Avrupa Uçak: 80 TL., Amerika Uçak: 170 TL., * İlân San.: 20 TL., Yayın İlânları yüzde elli indirimlidir.